

ANIRAM

LA REVISTA DE
L'INSTITUT MARINA

Número extraordinari
Juny 2010

En aquest número extraordinari han col·laborat, com podreu veure, moltíssimes persones. No cal dir que els volem fer arribar el nostre més profund agraïment (tal com queda expressat en la pàgina 4) a totes elles.

Al llarg de la revista trobareu els noms de molts d'aquests col·laboradors, tant si han redactat un text com si han fet alguna il·lustració o s'han prestat a ser entrevistats.

Hi ha, però, un altre grup de persones que també han contribuït a la revista de maneres diverses i que no volem que restin en l'anonimat. Són les següents:

- Dibuix de la coberta: **Marc Pacheco** (1r ESO B)
- Coordinació d'il·lustracions i imatges: **Rosa Iglesias i Assumpta Ferran**
- Cal·ligrama "25 anys": **Assumpta Ferran**
- Escanejat d'imatges: **Mohamed Ahmed**
- Entrevistadors (alumnes de 4t d'ESO): **Rubén Aguilera, Carlos Amat, Guillermo Ballesteros, Zaira Cano, Benjamín García, Elaine Castiñeira, Rafael Escoz, Adrián Fernández, Ferran Fernández, Rosa M. Florensa, Érica Guinó, Marta Ledesma, Jessica Lozano, Lidia Martínez, Nerea Martínez, Jonathan Marty, Ainoa Medina, Karen Merino, María Molina, Melani Navarrete, Sandra Pacho, Edwin Ramírez, Joaquín Rodríguez, Esther San José, Eva Santaularia, Luna Sierra i Víctor Sorando.**
- Selecció de textos de la secció "Fent memòria": **Valentí Farreró**
- Correcció de textos: **Ester Pascual, Mariela Puértolas, Departament de llengües estrangeres**
- Altres (i també importants) contribucions: **Javier Ángel, Bet Córdoba, Jordi Jiménez, Equip Directiu, AMPA de l'Institut Marina i Ajuntament de la Llagosta.**

SUMARI

	<u>Pàgina</u>
En fem vint-i-cinc!	3
Dels inicis a l'actualitat	7
1984, any zero	7
Els primers anys	11
El nou edifici	12
Un edifici... que no deixa indiferent	13
Petites tradicions	16
Quants canvis!	26
Records en primera persona	28
Fent memòria	35
Passatemps d'aniversari	43
Sant Jordi 2010 o Un regal per al Marina	49

EDITORIAL**25 anys treballant per l'educació a la Llagosta**

Aquesta revista és l'última de les activitats que teníem programades per a celebrar el 25è aniversari del nostre centre. Al llarg de l'any hem tingut l'oportunitat de mirar enrere i adonar-nos de la important tasca educativa que s'ha anat fent al llarg d'aquests anys. És cert que l'escenari en què treballem actualment és molt diferent del de fa 25 anys, poc a poc hem anat evolucionant amb els canvis de la societat que tant afecten la nostra feina d'educadors. Estem a punt de formar part d'una manera plena de la nova societat del coneixement amb la total digitalització de les nostres aules, cosa que ens obligarà a canviar les nostres metodologies, per d'aquesta manera treballar a l'aula amb eines força noves per al professorat però d'ús quotidià i lúdic per als nostres alumnes. El repte amb què ens trobem és aconseguir que el nostre alumnat gaudeixi aprenent, perquè en això consisteix la nostra feina, el que és important no és ensenyar sinó aprendre i que cada alumne sigui el protagonista de la seva educació.

Val a dir que el nostre institut es caracteritza, i així som coneguts, per la seva capacitat d'innovació i de compromís. Des de sempre s'han valorat les propostes de canvi que se'ns oferien per part del Departament d'Educació i, amb responsabilitat i coratge, hem endegat projectes sempre pensats per millorar la qualitat del servei educatiu que volem oferir als nostres alumnes. Tot això no hauria estat possible sense la participació i entrega del nostre claustre, que ja des dels seus inicis podríem descriure com un claustre format per professionals de la docència.

Per finalitzar dir que el Marina, amb el seu edifici singular - que de cap manera deixa indiferents els que el coneixen per primera vegada- i amb el conjunt de la comunitat educativa, vol continuar treballant durant molts més anys per l'educació del jovent de la Llagosta, sempre amb la perspectiva de millorar i aportar les eines que permetin als nostres alumnes tenir els coneixements, recursos i estratègies necessaris per a ser ciutadans responsables i, per què no, homes i dones feliços.

Anabel Giménez Acha
Directora

NÚMERO EXTRAORDINARI D'ANIRAM

Quan vam decidir publicar un número especial de la revista *Aniram* dedicat al 25è aniversari del nostre institut, no sabíem exactament quins continguts hi inclouríem. Intuíem, de manera encara bastant indefinida, que, bàsicament, havia de ser un bon recull dels records de gent que ha passat pel centre, tanta com fos possible.

Vam intentar obrir diverses vies de contacte amb persones que ja no són al Marina. En força casos, aquests contactes van donar els seus fruits, i vam començar a rebre col·laboracions d'antics alumnes i professors que ens explicaven les seves experiències passades, així com un text encoratjador de l'alcalde de la Llagosta, un escrit d'una de les primeres presidentes de l'AMPA i un estudi minuciós de l'arxiver de l'Ajuntament. Els quedem molt agraïts a tots per l'esforç.

Una altra estratègia va ser posar en marxa tot un "exèrcit" d'alumnes de 4t d'ESO (que cursen la matèria Taller de Premsa) treballant per contactar amb persones que tenen o han tingut vinculació amb l'institut. El resultat de la batuda ha estat un nombre elevadíssim d'entrevistes a exalumnes, a professors veterans, a l'antic conserge... Davant la impossibilitat de publicar totes aquestes entrevistes, hem optat per utilitzar-ne fragments, petites manifestacions que han fornint la revista de records i opinions, i que anireu trobant, transcrits de manera literal i entre cometes, al llarg de les pàgines d'aquest *Aniram*. Deixeu-nos agrair des d'aquí la feina d'aquests fantàstics reporters de 16 anys i, per descomptat, la bona predisposició d'aquells que els han concedit part del seu temps per parlar-nos, entre altres coses, de la seva experiència al Marina.

També trobareu, és clar, moltes col·laboracions de persones que, actualment, encara són a l'institut, i que s'han sumat de manera entusiasta a aquest projecte, que és de tots i per a tots. Moltes gràcies també a totes elles.

Hem mirat d'incloure tot allò que ens ha semblat important i que hem tingut al nostre abast, tot i que és possible que trobeu a faltar records o vivències que per a vosaltres hagin estat molt significatius i que us uneixen emocionalment al centre. Si és així, us demanem disculpes per endavant, i confiem que, malgrat tot, la lectura d'aquest *Aniram* us proporcioni moments emotius i us resulti entranyable.

Gràcies a tots i per molts anys!!!!

Isabel Satrústegui
Coordinadora de la revista

Antonio Rísquez

Alcalde de la Llagosta

Ajuntament
de la Llagosta

Amigues i amics,

El nostre Institut Marina ha fet 25 anys. Aquest és un aniversari que compartirem professors, alumnes i administratius que heu format i encara formeu part de la gran família educativa d'aquest centre. I també el poble de la Llagosta i totes les persones que formem part de l'Ajuntament.

Tots plegats hem d'aconseguir que aquesta històrica celebració ens ajudi a tendir ponts, a cohesionar encara més als que formem part d'aquesta gran comunitat i que ens dediquem a educar, a transmetre valors col·lectius i, sobretot, a formar persones, les persones del futur de la ciutat.

L'Institut Marina és un equipament arquitectònic destacat i simbòlic de la Llagosta. Va aconseguir ser una realitat gràcies a l'esforç i la implicació de molts llagostencs i llagostenques, administracions i associacions. Entre totes i tots vàrem aconseguir la construcció d'un nou edifici modern i acollidor que assolía totes les nostres expectatives i ens omplia d'orgull.

El nostre institut es convertia, al 1984, en un equipament educatiu de qualitat a la Llagosta, complint amb les demandes compartides per tota la comunitat educativa de la ciutat, així com del propi Ajuntament.

Com sempre es diu, ja ha plogut molt i han passat 25 anys des que es va posar en marxa l'IES Marina: hi ha molts aspectes que han evolucionat amb el temps i que han anat millorant els serveis i l'equipament, però no hem d'oblidar que sempre queden detalls que hem d'anar incorporant amb el compromís social de totes les persones que treballem per a l'educació a la Llagosta.

Des d'aquestes línies us vull felicitar per aquesta celebració tan important, no tan sols per al propi institut, sinó també per a la Llagosta. Us animo a continuar treballant per assolir junts els reptes que el futur ens depari. Un futur que treballarem plegats per a transformar la Llagosta en una ciutat educadora i en un gran espai comú d'aprenentatge.

És per això que us demano a tots, professors, alumnes i pares, que feu encara més vostre l'IES Marina, que l'estimeu de la mateixa manera que estimem la nostra ciutat que celebrarà el proper any els seus 75 anys d'història.

A l'igual que tota la ciutadania celebrem el 25è aniversari de l'institut, us emplaço a celebrar el gran aniversari de la Llagosta al 2011: amb la vostra participació activa farem que l'any vinent quedi marcat a la història del nostre jove municipi. Compteu amb mi i amb l'Ajuntament per a col·laborar en les vostres propostes.

Rebeu una cordial salutació.

ACTES DE COMMEMORACIÓ

Fa ara 25 anys que un grup reduït d'alumnes i professors vam començar, amb pocs mitjans i molta il·lusió, els estudis de secundària a la Llagosta. Des d'aleshores, generació rere generació d'adolescents han anat desfilant per les aules i instal·lacions del que va acabar sent l'Institut Marina. La història de l'institut és també una part important dels canvis i transformacions del progrés que ha viscut la Llagosta.

Centenars de professors i professores, de personal administratiu i subaltern, han dedicat part de la seva carrera professional a treballar per a aquest centre.

Creiem que tots plegats podem estar satisfets dels resultats obtinguts -malgrat els defectes i deficiències que comporta qualsevol tasca humana. És per això que podem encarar el futur i, també, 25 anys més, amb una renovada il·lusió.

Durant aquest curs hem intentat recuperar la memòria d'aquests 25 anys, el record de les persones que han passat per l'institut, la seva imatge, les seves paraules. Però també hem volgut reivindicar la importància que ha tingut, que té i que ha de continuar tenint per a la Llagosta l'IES Marina.

Vam inaugurar el curs amb una exposició fotogràfica que va intentar ser un recorregut visual de la nostra història, amb una mostra en imatges de les persones que l'han fet possible.

Així mateix aquest curs va tenir una inauguració solemne, en un acte que va presidir l'Honorable Conseller Ernest Maragall, i que suposava el reconeixement a la comunitat educativa de la tasca feta fins aleshores.

Hem treballat durat tot l'any per tal que, en totes les activitats que realitzem normalment al llarg del curs, estigués present el recordatori dels 25 anys, especialment a la Diada de Sant Jordi, el concurs literari, la revista... Hem donat un clar protagonisme a l'aniversari, i hem procurat que les activitats programades tinguessin la màxima qualitat. Durant tot el curs hem fet servir en els nostres documents, comunicacions i imatges un logotip creat per a l'ocasió, el qual també hem aprofitat per a la confecció de noves samarretes de l'institut.

Un altre objectiu que perseguíem al començament de curs era facilitar les trobades entre antics alumnes del centre, i amb aquest fi vam crear el *Facebook IES marina 25 aniversari*, que ha estat un èxit de participació i que aplega ja al voltant de 1000 alumnes i exalumnes.

Per últim, el passat dia 15 de maig vam tenir l'oportunitat de trobar-nos antics i actuals treballadors del Marina, i finalitzar els actes commemoratius amb una revetlla a les pistes de l'Institut oberta a tota la comunitat educativa.

Però encara pensàvem que podíem fer alguna cosa més, que seria maco deixar un testimoni d'aquests 25 anys, que no es diluís, que poguéssim recordar tots plegats d'aquí a 25 anys més la nostra història. Amb aquesta intenció i esperant que us agradi, us presentem aquest número especial de la revista *Aniram*, que no hauria estat possible sense el treball i la constància de la Isabel Satrústegui. A ella i a tots els que han col·laborat i participat en aquest aniversari, moltes gràcies i fins d'aquí a 25 anys.

Exposició fotogràfica al claustre

La comissió organitzadora

“¿Ah sí? ¿El instituto cumple 25 años? ¡Madre mía!”

(Ángela Fernández, 72 anys, veïna de la Llagosta des del 1972)

A començaments d'any vam demanar al senyor **Joan Bartalot i Padrós**, responsable d'informàtica i arxiu de l'Ajuntament de la Llagosta, si voldria contribuir a aquest número commemoratiu dels 25 anys de l'Institut. Va respondre amabilíssimament a la nostra sol·licitud amb una recerca minuciosa i rigorosa que ens mostra com era en part la Llagosta fa vint-i-cinc anys i també els esforços que va fer el poble per aconseguir comptar amb un centre d'ensenyament secundari. Les dades són molt interessants i ens fan arribar a una conclusió que ens sembla indiscutible: en vint-i-cinc anys tot ha canviat molt... a millor!

1984, ANY ZERO

L'any 1984, la Llagosta era un municipi de 12.373 habitants, 6.277 homes i 6096 dones, on el nombre d'aturats arribava a les 1.364 persones, 711 homes i 563 dones i el pressupost municipal aprovat era de 263.354.926 pessetes.

L'alcalde era José Luis López Segura del PSC.

Si fem un cop d'ull a l'hemeroteca de l'arxiu municipal resulta que aquell any 1984...

- El 3 de gener van nàixer quadrigèmins
- Al febrer són detingudes 9 persones d'una banda de la Llagosta que robava, segrestava i violava les seves víctimes.
- Al febrer, també, es produeix un atracament a la sucursal de la “Caja de Ahorros de Cataluña” a la Llagosta, amb 2 ostatges. Els dos atracadors obtenen un botí de 2 milions de pessetes, un d'ells és detingut.
- Al març hi va haver un incendi de poca importància a l'empresa Hebron, SA, a causa de la pluja.
- Al març, també, està en fase de redacció i preparació el projecte de la variant de la N- 152 entre Mollet i la Llagosta.
- Al juny es detecten alteracions d'olor, color i gust a l'aigua de consum, la qual cosa provoca protestes dels veïns, i, en conseqüència, es tanquen diversos pous i es fa anàlisi de control, l'abastiment serà temporalment d'aigües procedents del riu Ter.

- El CD la Llagosta juga a la categoria regional preferent a partir de la temporada 1984/1985.
- A l'octubre 4 noies d'entre 15 i 17 anys, components d'una banda femenina de la Llagosta, són detingudes acusades de robatori.
- A finals d'octubre un treballador (estampador de professió) d'indústries Casacuberta de la Llagosta fa vaga de fam en defensa del seu lloc de treball.
- Al desembre s'engega el concurs de projectes per al nou centre d'assistència primària; i part del 3r premi de la rifa de Nadal venut a Mollet del Vallès cau a diverses famílies de la Llagosta.
- Aquest any a més, entre d'altres, es crea l'escola municipal de música i s'inaugura oficialment la Peña blaugrana de la Llagosta.

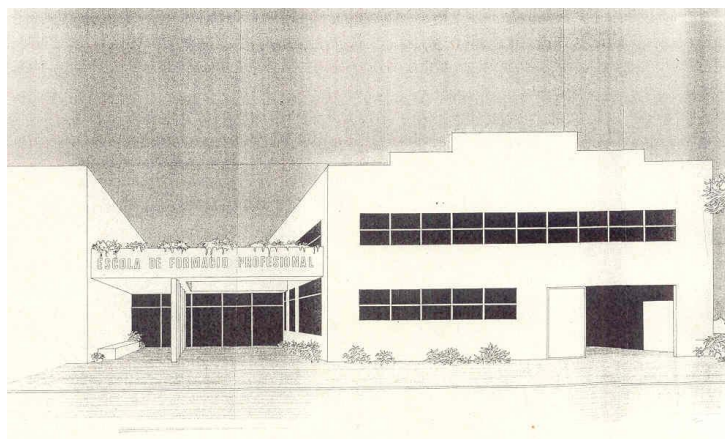
Però, per una part de la població, si més no, el fet més important de l'any 1984 és la posada en marxa de la Secció d'FP.

Per fi, un bon grup de joves ja no havien de desplaçar-se a altres localitats per tal de continuar els seus estudis. Aquest és el principi, l'any zero.

La posada en marxa per al curs 1984/1985 de la secció de Formació Professional de la Llagosta, ha significat un gran salt qualitatiu en el sistema educatiu local.

El registre cronològic, a grans trets, per arribar a aquest punt es pot resumir a les següents dades que hem pogut extreure del fons documental de l'arxiu municipal de la Llagosta, per això la pràctica totalitat de les dades són referides a les actuacions de l'Ajuntament:

- 17/05/1977 L'Ajuntament de la Llagosta fa la petició al "Ministerio de Educación y Ciencia" d'un centre de BUP i un d'FP.
- 23/02/1978 El "Ministerio de Educación y Ciencia" comunica a l'Ajuntament la inclusió al "Proyecto de programación 79" d'un centre integrat de BUP i FP.

Projecte d'escola de FP al C/ Barcelona, 44 (juliol 1979)

- 06/11/1978 El “Ministerio de Educación y Ciencia” informa a petició de l’Ajuntament que com a referència, per tal d’escolaritzar 600 alumnes, cal un solar d’entre 12000 i 13000 m2.
- 23/03/1979 El “Ministerio de Educación y Ciencia” sol·licita informació per a la programació d’actuacions per a la creació d’una secció d’FP, condicionada a resolució de la superioritat.
- 26/06/1979 Té lloc una visita de l’inspector del “Ministerio de Educación y Ciencia” i declara apta l’opció oferida per l’Ajuntament consistent en l’adquisició d’una nau industrial situada al C/ de Barcelona, 44, de 783 metres quadrats, més un pati annex per a zona esportiva, per un preu de 14.890.000 PTA
- 31/07/1979 Es presenta al “Ministerio de Educación y Ciencia” un projecte d’adequació d’una nau del C/ Barcelona, 44 i el compromís de fer-se càrrec del manteniment i del personal no docent, per a FP.
- 12/09/1979 L’Ajuntament rep un comunicat del “Ministerio de Educación y Ciencia” de l’Ordre ministerial de creació de la secció d’FP dependent del Centre nacional d’FP de 1r i 2n grau de Mollet del Vallès. Es concedeixen els estudis de 1r grau d’electrònica i mecànica de l’automòbil branques d’electricitat i automoció (publicat al BOE 254 de 23/10/1979).

Desconeixem els motius pels quals, finalment, s’abandona l’opció d’ubicació proposada.

- 29/07/1981 El plenari de l’Ajuntament, expressa la seva conformitat amb la ubicació a la finca de “Can Pelegrí” i la declara idònia per a dur-hi a terme l’ensenyament d’FP. Es proposa adquirir aquesta finca a través de subhasta.
- 08/10/1981 Es fan estudis d’adequació de “Can Pelegrí” com a centre d’FP.
- 20/01/1982 Es comunica a la secretaria general tècnica del departament d’ensenyament de la Generalitat de Catalunya que la secció d’FP d’aquest municipi està funcionant provisionalment en el Centre de Mollet del Vallès, ja que s’estan fent les obres d’adequació per tal que el proper curs es puguin impartir al nostre municipi els estudis d’FP.
- 25/06/1982 S’aprova el projecte de condicionament de l’edifici “Can Pelegrí”
Aquesta ubicació també és, finalment, desestimada.

**F.P. millora
els equipaments**

L’Institut de Formació Professional de Mollet ha millorat durant els darrers dies els seus equipaments. El nou material és bàsicament electrònic i vol adequar els ensenyaments de formació professional a la realitat actual.

Cal recordar que el centre de Mollet ocupa el tercer lloc en nombre de professors i alumnes darrera del politècnic de Cornellà i l’Escola del Treball de Barcelona, encara que aquest últim no és totalment públic.

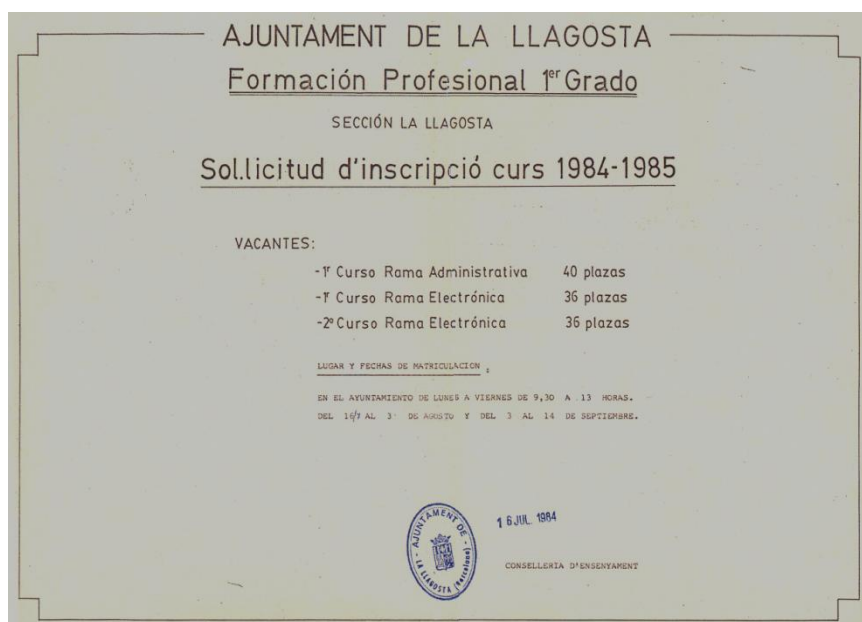
L’actual curs està transcorrent amb tota normalitat aquest any i els problemes de l’any passat sembla que s’han oblidat. Enguany fins i tot s’ha obert una extensió de l’Institut de F.P. a La Llagosta. Aquest centre de la veïna població té actualment 99 alumnes repartits en la branca d’administratiu i d’electrònica. Aquest Institut depèn del de Mollet en tots els sentits.

Però el més important que ha succeït en el centre és l’adquisició de nou material que repercutirà de forma avantatjosa en totes les branques impartides a l’Institut.

Montserrat Erra

“Plaça Gran”. 6/12/1984

- 29/02/1984 Sol·licitud de canvi de la branca d'automoció per la d'administració 1r curs, a més, es demana el funcionament de l'activitat a la Llagosta el proper curs
- 01/03/1984 L'ajuntament sol·licita per al curs 1984/1985 que les seccions d'FP de la Llagosta, annexionades a Mollet del Vallès funcionin a la Llagosta en dependències municipals. Així mateix, se sol·licita el canvi de la branca d'automoció per la d'administratiu, per tal d'impulsar la construcció d'un centre integrat de BUP i FP a la població. La Comissió municipal permanent es compromet a cercar nous locals per a la ubicació d'aules habilitades.
- 31/05/1984 S'aprova al plenari de l'ajuntament l'habilitació de 7 aules a la 1a planta de l'edifici annex a l'Ajuntament, al carrer del Mercat, per al proper curs 1984/1985, destinades a la secció de Formació Professional de 1r grau, branques d'electrònica i administració. L'Ajuntament es compromet a fer-se càrrec de les despeses d'aigua, llum... i de dotar l'edifici amb un conserge i un administratiu a temps parcial.
- 12/07/1984 L'ajuntament informa de la confirmació de l'autorització d'impartir classes en dependències municipals, el proper curs 1984/1985 d'FP de 1r grau, administratiu 1r curs i electrònica 1r i 2n curs.
- El mes de setembre de 1984 l'Ajuntament aprova la cessió de terrenys al departament d'ensenyament per a la construcció de 8 unitats d'EGB i una escola d'FP i BUP al Carrer del Pintor Sert.
- Octubre de 1984 comença a funcionar la secció d'FP a la Llagosta amb 99 alumnes dels 112 possibles, i 7 professors.

Aquest és el resum cronològic dels antecedents i del primer dels 25 anys que ha portat l'ensenyament secundari a la Llagosta al punt en què es troba actualment, i 25 anys després....

La història continua...

Joan Bartalot i Padrós

Efectivament, la història va continuar. Així recorden aquells primers anys de l'institut l'antic alcalde, alguns exalumnes, professors i treballadors:

ELS PRIMERS ANYS

“Conseguir tener un centro de secundaria en la Llagosta fue un esfuerzo apasionante, y fue una verdadera satisfacción, el duro trabajo de conseguir un reto jamás planteado en La Llagosta. Fue un proyecto muy grande.(...) Que los alumnos no tuvieran que salir de su entorno es uno de los hechos más importantes. La tranquilidad y la comodidad de las familias es una de las cosas que más destacaría” (**José Luis López Segura**, alcalde de la Llagosta de 1983 a 2002)

“Estàvem en... com es diu? Damunt el mercat, on ara estan els adults, no hi havia ni pati ni res, on donàvem classes d'informàtica era una aula més petita que aquest departament, i a l'hora del pati sortíem al carrer.” (**Xavi Vives**, 19 anys de professor al Marina)

“Jo vaig començar a finals del 85. A mi em van passar de l'ambulatori a l'institut, perquè en aquella època l'institut era una cessió de Mollet i tot el personal era de l'ajuntament. Vaig estar de conserge a l'edifici del mercat fins al juliol del 90. Ho recordo com un lloc petit. Hi havia només 11 professors. I érem una família.” (**Juan Cañadillas**, primer conserge del Marina)

“Empezamos con 99 alumnos y tres grupos, luego, en los años sucesivos ya nos dejaron las caracolas, las instalaciones donde está ahora el Maragall nuevo, y también utilizábamos otras aulas del taller Picasso y el pabellón” (**Ernesto Nogueira**, 25 anys de professor al Marina)

Els barracons

“Haviem d'anar saltant d'un lloc a un altre. Tot això ho feia més complicat però a la vegada més divertit. Les classes duraven 50 minuts i les fèiem de 45 amb sort” (**Javier Ángel**, 21 anys de professor al Marina)

“Els canvis d'edifici eren a l'hora del pati o al migdia... però a vegades eren entre classe i classe... imagina't! Caminant pel mig del poble per anar a un altre lloc a fer classe. Sempre que podíem arribàvem tard.” (**Ismael Cano**, exalumne)

“[El personal de secretaria] rebíem les visites pujant unes escales que et duïen al 1r pis, és per aquesta raó que, alguna que altra vegada, ens havien volgut pagar la contribució o el rebut de l'aigua. (...) érem com una petita família, es podria dir que tots ens coneixíem, i pel carrer sempre et paraven i et preguntaven: ¿Cuándo hay que entregar...?” (**Bet Córdoba**, 20 anys a la secretaria del Marina, extret del seu escrit que apareix més endavant)

“Llavors hi havia molts menys grups i més alumnes per classe.(...) Abans feies o FP o BUP i en aquest institut només hi havia FP. Si volies fer BUP havies d'anar a estudiar a Montcada o a Mollet” (**Mari Carmen Escoz**, exalumna)

“Sempre estàvem demanant: que si ara el BUP, que si la Formació Professional de 2n grau, que si un edifici nou...” (**Bienvenida Silvestre**, 22 anys a la secretaria del Marina)

EL NOU EDIFICI

Aconseguir un edifici propi amb totes les instal·lacions necessàries va esdevenir, doncs, un objectiu irrenunciable. Reproduïm novament les circumstàncies en boca de persones que ho van viure:

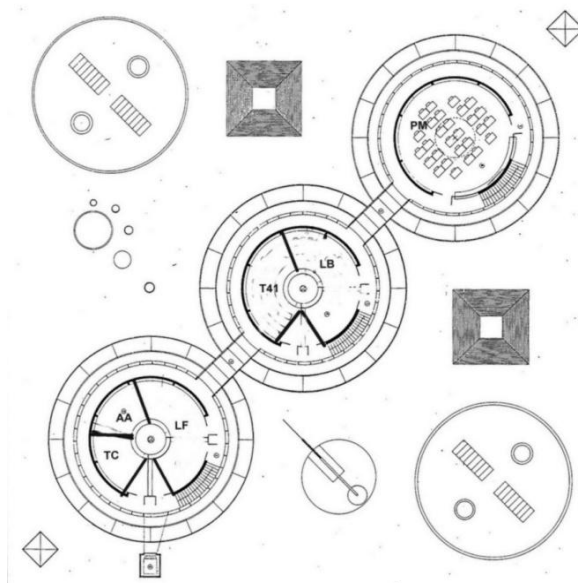
“Des de l'Ajuntament vam intervenir íntegrament en la creació de l'institut. Era una fita i un repte. Es van buscar uns arquitectes perquè donessin un toc modern que sortís del convencionalisme d'aquella època” (**Zacaries Egea**, exregidor de l'Ajuntament de la Llagosta)

Les tres torres, en construcció

“Recordo que vam ser capaços de fer una mena de cercavila per tot el poble, amb un petit cotxe i un megàfon casolà anunciant el "naixement" del Marina en els terrenys que ocupa actualment. No hi havia més que un descampat on vam posar la primera pedra, una pedra que en realitat era una petita reproducció de l'Acròpoli d'Atenes. Però n'érem molts els qui ens vam aplegar en aquest acte amb el mateix somni i la mateixa il·l·lusió: crear un institut ple de vida format, com la vida mateix, pels quatre elements: *la terra, l'aire i el foc envoltats per l'aigua, que és el mar de l'institut Marina.*” (**Margarita Vallcaneras**, directora del Marina de 1984 a 2008; extret del seu escrit, que apareix més endavant)

“Una vez construido el edificio, había críticas de todos los colores. De lo más escuchado era que parecía una fortaleza, que era muy cerrado, pero también que la arquitectura, las torres en forma de cilindro, atraían y llamaban la atención... Pero creo que los que pensaban mal..., el día que se celebraron las “puertas abiertas” y pudo entrar todo el mundo y vieron cómo en realidad era por dentro..., muchos pensamientos cambiaron” (**José Luis López Segura**)

El plànol de l'institut

“[En 1993] yo asistía a estas mismas clases de teatro en el IES Antoni Cumella, dictadas por Meritxell Roda, que también llevaba las del IES Marina. (...) el grupo de teatro del Cumella asistimos a la inauguración del nuevo edificio realizando una “animación” para la presentación de éste.” (**Eva Pérez**, 7 anys de professora de teatre al Marina)

“Al moment de la inauguració [gener de 1993] es va fer una al·legoria dels elements naturals: aigua, terra, aire i foc, que es van quedar com a part integrant des de llavors al Marina. Quan va arribar l'al·l·lusió al foc s'encenien unes torxes i alguns efectes amb foc, però tots absolutament controlats. No va haver-hi cap incendi! *¡Fue precioso!*” (**Esperanza Casabella**, 21 anys –amb algun parèntesi- de professora al Marina)

“[Quan vam estrenar l’edifici nou de l’institut] portàvem tres anys estudiant en diferents llocs del poble. (...) Però tota aquella sensació de llibertat que donava tenir diferents espais per tot el poble es va perdre amb el nou edifici. Els primers dies de classe van ser estranys, ni nosaltres, ni els professors trobàvem la ubicació. Però al cap d’un mes ningú se’n recordava dels barracons.” (**Ismael Cano**, exalumne)

“Yo entré de cantinera en enero del 93, que fue cuando trasladaron las caracolas al sitio en el que están ahora. Fue una época bastante buena. Debía de haber unos 1100 alumnos. Porque venían de Caldes, de Martorell, de Montornés, de toda la parte de Cerdanyola...” (**Ana Rubio**, va inaugurar la nostra cantina)

UN EDIFICI... QUE NO DEIXA INDIFERENT

Sens dubte, l’edifici que ens alberga és, més que en qualsevol altre cas, un dels nostres trets d’identitat, no només per la seva presència física sinó també perquè és tema de conversa recurrent entre els seus habitants. Se’n poden dir coses bones i dolentes, se’n poden fer elogis i crítiques, lloances i diatribes... Jutgeu vosaltres mateixos:

Un edificio cargado de contenido

Me han pedido que escriba un artículo sobre el instituto desde el punto de vista de su arquitectura.

Voy a intentar explicar por qué creo que el edificio es así y no de otra manera. Qué llevó al arquitecto Roberto Ferreira (autor del proyecto) a diseñarlo así.

En primer lugar vamos a analizar dónde está (*emplazamiento*).

Nuestro edificio se encuentra en la periferia de la población, en un enclave urbano rodeado por el polígono, por unos bloques de viviendas de gran altura (*Vecasa*, construidos en los años 60) y por dos actuaciones muy contundentes en el territorio como son las vías del tren y la autopista.

En este enclave, nada favorable, el arquitecto decide plantear un edificio hermético (cerrado en sí mismo) donde la relación no se establece con el exterior sino que se vuelca hacia dentro. Esto lo consigue creando un espacio interior, semiabierto, con vegetación, fuente... que articula todo el edificio, esto es: *el claustro*.

El edificio consiste en una planta baja de forma pura (*cuadrado*) perforada en su *diagonal* por tres cilindros (*círculos*). La altura de la planta baja se corresponde con la altura de las fábricas vecinas y la altura de las torres recuerda la de los bloques de viviendas.

El edificio se distribuye de la siguiente manera: La planta baja acoge el claustro y a su alrededor los espacios de servicios (conserjería, secretaría,...), espacios de trabajo (departamentos, despachos,...), aulas específicas y espacios colectivos (ágora, biblioteca, cantina,...). De esta planta se accede a las tres torres donde están situadas las aulas, las específicas en planta baja y en la última y en el resto dos aulas tipo. El aula tipo tiene forma de sector circular pues, según el arquitecto, sugiere la imagen mítica de los discípulos que rodean al maestro y ayuda a establecer una relación de mayor proximidad y menos jerarquizada.

Estamos, pues, ante un edificio cargado de contenido, reflexión e intenciones.

Por su singularidad y resolución fue premiado con el galardón de finalista de los prestigiosos premios FAD en el apartado de arquitectura.

El instituto se inauguró en enero de 1993, lleva ya 17 años en funcionamiento.

En todo este tiempo, el edificio ha sufrido cambios. Primero el paso del tiempo y los edificios requieren un mantenimiento constante. Actualmente el edificio tiene goteras, cada vez es más difícil mantenerlo a temperaturas adecuadas. Esto se debe a que los aislantes e impermeabilizantes se deterioran. Urge por tanto una revisión a fondo.

Por otro lado las condiciones en las que fue proyectado han variado. Aumento y diversificación de alumnos y nuevas necesidades que precisan espacios propios. Hemos tenido que fragmentar espacios, habilitar el ágora y la biblioteca como aulas. En definitiva, el instituto se nos ha quedado pequeño.

Se han producido otros cambios derivados del uso. Al principio las dependencias de la planta baja estaban relacionadas visualmente con el claustro a modo de fachada interior de cristal, pero con el tiempo se ha ido negando esta relación hasta el límite de pintar los cristales. Sin duda existen soluciones intermedias que sin negar la esencia del proyecto permiten obtener privacidad cuando se precisa (cortinas, persianas,...).

Todo esto unido a las dificultades derivadas de la complejidad del edificio como el exceso de circulaciones, la multiplicidad de escaleras y el difícil control de algunos espacios cuestionan, de algún modo, la funcionalidad del edificio; por ello hay que buscar soluciones en la dirección de aminorar las dificultades en vez de aumentarlas.

No hay edificios perfectos, éste tampoco, pero caer en el defecto de repetir, cansinamente, algunos defectos nos hace olvidar espacios tan logrados como el claustro, el ágora, el gimnasio y tantos otros.

De modo que mejórese lo mejorable (aislantes, mantenimiento, ...) y disfrútese de lo excelente, que no es poco.

Esperanza Casabella, profesora de Tecnología

Un edifici peculiar

Aquest any se celebra el 25è aniversari de l' IES Marina. L'edifici que ocupa és impossible que passi desapercebut, ja que la seva estructura és molt peculiar. Quan el veus per primera vegada et sembla impossible que en aquest edifici es puguin donar classes. No és impossible, però té uns quants desavantatges que altres centres no tenen i que us explico tot seguit:

Al ser tan alt, té moltes plantes i escales i, com que està format per columnes, l'espai disminueix. Per culpa d'això hi ha moltes aules molt petites que quasi no tenen ventilació i on es fa molt incòmode fer classe. A més, dalt de tot de cada torre hi ha aules amb un equipament especial, com els laboratoris o l'aula de dibuix. Això fa que moltes vegades haguem de recórrer tota la torre de dalt a baix. Quan algú es trenca una cama, anar a l'institut és tot un repte. Comptem amb l'ascensor, és clar, però no sempre et pot portar a totes les classes i aquí és quan arriba el problema. L'alumne ha de pujar o baixar les escales provocant cua, ja que els altres nois no tenen un altre camí per anar a la seva classe, i això es repeteix cada vegada que ha de canviar de classe. Per als alumnes que no tenen cap lesió, tampoc és gaire còmode aquest edifici, ja que han d'estar quasi cada hora canviant de torre i recorrent moltes plantes. I ja no parlem del cas en què hi hagués un incendi, ja que aquest edifici no és gens apte per a aquest tipus d'incidència. Un altre problema són les finestres, ja que des de fora es veuen molt boniques perquè són petites, però per a les aules, quan fa calor, és un gran inconvenient, ja que no entra gaire aire i per obrir-les necessites una clau especial que no sempre està disponible.

És clar que en aquest institut no tot són problemes, també té coses molt bones. Com per exemple hi ha moltes aules i la majoria són molt amples, també té una tecnologia molt avançada que fa que les classes siguin més didàctiques.

En conclusió, l' IES Marina és un institut diferent als altres i això el fa únic i especial.

Esther San José Moya, 4t d'ESO

En tot cas...

“Té un disseny molt especial, que el fa únic, per bé o per mal. Per a una població com la Llagosta que arquitectònicament és bastant... poc cridanera, que és una població bastant estàndard que no té parts nobles... És un edifici que es fa notar, és molt particular, tothom que passa pregunta per ell.” (Javier Ángel, professor)

“L’Institut Marina és un equipament arquitectònic destacat i simbòlic de la Llagosta” (Antonio Rísquez, alcalde)

PETITES TRADICIONS

Al llarg dels anys a l'institut hem anat fent tot un seguit d'activitats que, a força de repetir-les, han esdevingut petites tradicions, les nostres tradicions. Si heu passat pel Marina, molt probablement recordareu les diades de Sant Jordi, els Carnivals, els viatges a Itàlia, les sortides al cinema de Sitges, les sortides al teatre, l'*Aniram*, el crèdit de síntesi dels Cicles Formatius, les esquiades, l'Aula d'Acollida, les curses d'orientació, els cursets de vela, l'acrosport, la Casa d'Oficis, les obres del grup de teatre del centre, els viatges a Madrid, les sortides a Port Aventura... Aquí en recordem algunes:

L'esquiada a l'IES Marina

És una sortida que realitzem a la Cerdanya i és oberta a tot el centre. En tots aquests anys hi han anat participant molts alumnes i professors. Durant aquesta tradicional sortida els participants conviuen i es relacionen en un entorn natural, la qual cosa dóna lloc a augmentar els lligams i millorar la coneixença i les relacions entre uns i altres. En aquests anys ens n'han passat de tots colors:

Un any vam estar tres hores davant del Marina, de matinada, esperant els autocars que no arribaven, i és que ens havien anat a recollir a la Garriga.

Un dia, esquiant amb un grup d'alumnes de nivell avançat, vam arribar a un cim amb molt bona vista i un d'ells ens va demanar, mirant cap a la llunyania: Alícia, on són els Pirineus?

Uns alumnes, els més petits de la casa, es van presentar al menjador a sopar en pijama..., perquè els havíem dit que es possessin còmodes.

Hem vist professors i alumnes que s'han estrenat o "estrellat" per primera vegada a la neu; lesions que, sortosament, no han estat greus (i en José Luis sempre era qui s'encarregava de vetllar pels lesionats); alumnes que van comprar gelats per dinar i van creure que, com que feia fred, no se'ls defarien i van provocar un bon mullader a les motxilles; anys en què hi havia poca neu i els monitors ens pujaven per les pistes en cotxe com si es tractés d'un telecadira, cercant pistes esquiabls....

Ara, això sí, l'esquiada no s'ha anul·lat mai: uns anys amb més alumnes o altres amb menys, sempre hem tirat endavant l'activitat amb l'ajut dels companys i la il·lusió dels alumnes.

L'acrosport

Entre les activitats físiques que realitzem a les classes d'educació física, n'hi ha una que tot i portar molts anys practicant-se en el 2n curs de l'ESO, segueix essent innovadora i molt motivant pels alumnes: l'acrosport.

Consisteix en la formació de figures d'equilibri-acrobàtic grupal, acompanyades de música i escenografia.

Vam començar a fer acrosport durant els cursos 97-98 i, encara conservem vídeos dels nostres alumnes fent figures acrobàtiques en les instal·lacions de l'antic pavelló que hi havia on ara hi ha "El Turó" o en el nostre gimnàs, a la finestra del qual teníem cortines.

Aquesta activitat va ajudar a molts alumnes a aprendre a treballar en equip acceptant les limitacions de cadascú i descobrint-ne les capacitats.

Alicia Muniente, professora d'Educació Física

English and French outdoors

El departament de llengües estrangeres cada any organitza com a mínim dues sortides per practicar l'anglès o el francès fora de les aules.

Amb tercers, quarts i batxillerats anem un cop a l'any a Sitges, al cinema Retiro. Aquest cinema està especialitzat en la projecció de pel·lícules en versió original subtitulada per als adolescents. Aquesta sortida també és una bona excusa per passejar per Sitges i gaudir, encara que sigui una horeta, dels seus carrers encisadors i de la platja.

Un carrer de Sitges envaït d'alumnes del Marina

Amb els primers i segons d'ESO anem al teatre a Barcelona. Les obres que anem a veure estan adaptades al nivell dels alumnes i són divertides i prou entretingudes. Alguns dies abans de veure la representació solem treballar el guió a classe, ja que encara que estiguin adaptades, molt sovint hi ha vocabulari o estructures que encara no s'han vist a classe.

Amb això aconseguim que els alumnes entenguin bé l'obra i se sentin més motivats.

La majoria d'alumnes gaudeixen molt d'aquestes sortides. Per desgràcia sempre hi ha un petit grup que no aprofita gens les possibilitats que se'ls ofereixen des del departament de llengües per millorar el seu nivell i fan que sovint els professors hagin de fer de vigilants. Per tant, aprofito aquestes línies per demanar a TOTS els alumnes que respectin els seus companys, els actors i els organitzadors de les activitats per tal que es puguin continuar realitzant amb èxit.

Francina Ques, professora d'anglès.

De les Cases d'Oficis als PQPI (1999-2010)

L'any 1999 va començar al nostre Institut un nou projecte, les anomenades Cases d'Oficis, que englobava un acord entre el Departament d'Educació i el SOC i que estava finançat pel Fons Social Europeu. En el nostre Centre s'hi feien tres mòduls: Fusteria, Pintura i Electricitat-Manteniment. Es va començar de zero i en poc temps vàrem poder tenir tres tallers per als respectius mòduls molt ben condicionats.

Eren tallers adreçats a joves d'entre 16 i 24 anys que es trobaven a l'atur. Consistien en accions formatives i pràctiques que els permetien adquirir competències bàsiques en una especialitat professional. Els cursos tenien una durada d'un any. En la primera meitat del curs els alumnes rebien formació teòrica i pràctica en activitats com la fusteria, la pintura o el manteniment. Durant els darrers sis mesos, els joves eren contractats pel Departament d'Educació per dur a terme tasques de millora i manteniment en Instituts d'Educació Secundària (IES) de Catalunya. D'aquesta manera, els joves podien adquirir experiència professional i completar les possibilitats d'inserció al món laboral. Durant 9 anys es va fer una molt bona tasca en la qual aquests nois i noies es preparaven i el nostre Institut s'anava posant al dia. També havíem fet alguna incursió en algun altre Institut.

Fa tres anys varen desaparèixer les Cases d'Ofici dels Instituts i en el seu lloc es varen obrir els PQPI (Programes de Qualificació Professional Inicial). L'INS Marina té les especialitats d'Auxiliar de fusteria i treballs de fusteria i instal·lació de mobles i d'Auxiliar en manteniment i muntatges d'instal·lacions elèctriques i d'aigua i gas.

El Pla Estratègic del nostre Centre feia esment al fet que un treball específic era poder presentar els alumnes del PQPI - FIAP a les proves d'accés als cicles formatius de grau mitjà. Malgrat no ha estat gens fàcil, dels 16 alumnes presentats, 13 han superat i amb nota les proves d'accés a Cicles Formatius de Grau Mitjà. Ha estat el nostre granet de sorra a aquests 25 anys de l'INS MARINA.

Pilar Aguadé Cristóbal
PQPI-FIAP

El viatge a Itàlia

“Fuimos a Italia: a Florencia, Venecia... La verdad es que estuvo muy bien, me gustó. Visitamos muchos museos, el hotel al que fuimos estuvo muy bien, porque tenía piscina y era casi todo para nosotros. Fuimos un día a la playita (...) Y un día nos llevaron a bailar, los profesores nos prepararon una sorpresa” (**Ruth Paniagua**, exalumna)

.....

Com ja sabeu, és tradicional a l'IES Marina que, en acabar l'etapa de l'ESO, la promoció d'alumnes de 4t realitzi un viatge d'estudis d'una setmana de duració, que en els darrers anys ha estat a Itàlia. Aquesta activitat serveix, alhora, per veure allò que tantes vegades han vist als llibres i per divertir-se. Però també esdevé una forma d'acomiadament entre companys i companyes que possiblement han estat junts des de parvulari, que junts han passat per la Primària i la Secundària, i que a la tornada segurament prendran, molts d'ells, camins diferents per enfilar el sempre difícil pas al món dels adults.

No hi ha res millor, doncs, que fer aquest viatge a un país on hi ha un munt de coses meravelloses per veure com és ITÀLIA. Això sí, ja que el temps ens és limitat i no es pot estirar, ens hem d'accontentar amb veure i viure una petita mostra d'aquest gran país, del qual, per tantes i tantes coses, som deutors a Catalunya.

Per començar, i això és molt interessant, el viatge s'inicia al Port de Barcelona, i, fent una travessia en vaixell per la mar Mediterrània, s'arriba al Port de Gènova. Aquest és, per a molts, el seu bateig marí. De la travessia, hi ha tantes i tantes anècdotes, que en ella mateixa ja representa tot un viatge. I després vénen Pisa, Florència, Verona, i l'espectacular Venècia, que sempre causa veritable commoció en veure-la per primera vegada.

Quan em pregunten per què sempre triem els mateixos llocs per a visitar, la resposta és fàcil i no pot ser una altra: el viatge ha estat en els darrers anys als mateixos llocs, però els alumnes són sempre diferents i per a ells sempre serà una interessantíssima novetat. Potser ja podem dir que al voltant de 500 nois i noies de la Llagosta han conegut, de primera mà, Pisa i el seu Camp dels Miracles amb la seva famosa "Torre Inclinada"; Florència i la seva Catedral de Santa Maria del Fiore coronada per la famosa cúpula de Brunelleschi, i el David d'en Miquel Àngel; a Venècia, el Pont de Rialto que travessa el Gran Canal, i la Plaça de Sant Marc, que diuen que és la plaça més maca d'Europa; el balcó de la Julieta a Verona, on, segons la tradició local, en Romeo i la seva Julieta protagonitzaren la seva dissortada història,...

Alumnes del Marina, a la plaça Sant Marc de Venècia

És clar que també podríem afegir que els professors acompanyants n'hem vistes de tots colors, ja que pretendre portar una colla d'adolescents sense que hi passi res és molt agosarat. Cal dir però, que els maldecaps mai han estat insuperables. I si algun n'hi ha hagut, aviat ha quedat oblidat.

Per acabar em vull adreçar els alumnes de 1r, 2n, i 3r perquè vagin reservant una futura setmana de juny, que en els propers anys els permetrà gaudir, a ells també, de les experiències de què tants i tants companys més veterans ja han gaudit.

Albert Vilalta, professor del Departament de Psicologia i Pedagogia.

Els estudis d'FP ens ajuden a millorar les instal·lacions de l'institut

L'embrió del nostre institut va ser la creació de la Secció de Formació Professional adscrita a l'IFP Mollet del Vallès, la qual oferia les branques d'administratiu i electrònica. Han passat més de 25 anys, plens de canvis i transformacions, als quals els estudis i la seva organització no han estat aliens.

Amb l'entrada de la LOGSE, vàrem començar a impartir els nous Cicles Formatius, que substituïen l'FP de primer i segon grau. Els cicles portaven canvis importants respecte al model anterior, com ara els requisits d'accés, la supressió de matèries comunes, l'obligatorietat de fer un crèdit de formació en centres de treball i l'aparició del crèdit de síntesi.

El crèdit de síntesi fou dissenyat per a la integració dels continguts impartits al cicle de manera global i interrelacionada. Per fer-ho, es desenvolupa un projecte concret d'instal·lació que abasti una o diverses de les competències professionals que recull el cicle concret.

Al departament d'electrònica vàrem entendre de seguida que l'aplicació curricular d'aquest crèdit havia de ser eminentment pràctica. No n'hi havia prou amb el redactat del projecte, s'havia de dur a terme allò projectat. Des del primer fins al darrer, el centre ens ha donat l'oportunitat de poder realitzar un muntatge o una instal·lació real fora dels tallers amb els nostres alumnes. Gràcies a això, l'Institut ha vist millorades les seves infraestructures.

Al llarg d'aquests anys els projectes més importants desenvolupats pels nostres alumnes durant el crèdit de síntesi han estat:

- Realització de la xarxa telefònica interna de l'institut.
- Realització del primer cablatge d'accés a Internet del centre.
- Instal·lació elèctrica i de dades de tres aules amb ordinadors.
- Disseny i instal·lació de dues aules amb cabines de so per a l'aprenentatge i millora de llengües.
- Instal·lació de sistemes de videovigilància en dues torres del nostre edifici.

Aquest crèdit es converteix en una oportunitat de treball en condicions reals que els acostava al lloc de feina que podran ocupar en acabar els estudis, i desenvolupa en els alumnes la seva capacitat d'autonomia, d'organització, de resolució de problemes o de treball en grup, totes elles clau en la formació d'un bon professional.

La reforma dels cicles que entra el curs vinent manté en el currículum el crèdit de síntesi amb els mateixos objectius. Nosaltres també volem mantenir aquesta col·laboració per tal d'oferir la millor formació possible als nostres alumnes i contribuir a la millora i manteniment del centre.

Isabel Nafria i Tom Bombadil, professors del Departament d'Electrònica

L'Aula d'acollida

L'arribada de nombrosos immigrants al nostre país va suposar un repte, també, per al món de l'educació. Calien uns espais que ajudessin els nois i noies novinguts en la seva adaptació i integració al nostre sistema educatiu i a la nostra cultura. Aquests espais van ser batejats amb el nom d'Aula d'Acollida. Al Marina també n'hi ha una, des del 2004. Hi han passat més de 150 alumnes, provinents de gairebé tots els continents: marroquins, algerians, senegalesos, equatorians, bolivians, colombians, argentins, brasilers, uruguaians, veneçolans, xinesos, romanesos, russos, ucraïnesos, moldaus, indis... Ens agrada pensar que la nostra Aula d'Acollida els ha ajudat en la seva aventura, contribuint a minvar el seu dol migratori, ensenyant-los la nostra manera de fer i acompanyant-los en la seva evolució.

Programa Salut i Escola

Una de les "tradicions" més recents és la presència a l'institut, cada dimecres, de la nostra infermera, la Glòria. Ella mateixa ens explica quins són els seus objectius:

L'**adolescència** és una **etapa de canvis**, en la qual es consoliden els **valors** i les **actituds** com a **estils de vida**, tan importants para la salut.

Objectiu principal del programa: Millorar la salut dels adolescents a través d'accions com:

- ❖ Prevenció i promoció de la salut.
- ❖ Prevenció de les situacions de risc.
- ❖ Potenciar la coordinació dels centres docents i serveis sanitaris
- ❖ Actuació precoç davant de situacions de risc relacionades amb: salut mental, salut afectiva i sexual, consum de drogues, alcohol i tabac, i trastorns relacionats amb l'alimentació.

Consulta oberta: espai de consulta espontània, privat i confidencial. Atenem principalment alumnes de l'ESO, però esta oberta a qualsevol alumne del centre que pugui necessitar la nostra ajuda.

Aquest servei es va iniciar al 2006. Jo, com a infermera del CAP,estic al centre educatiu tots els dimecres al matí durant 2 hores, cap al migdia.

L'acceptació del centre educatiu ha sigut positiva, acollidora, reconec que he sigut afortunada, el tracte sempre ha sigut correcte i m'he sentit com un professional més amb l'objectiu d'educar i millorar la salut dels alumnes i que puguin aprendre a ser uns joves amb actituds i estils de vida saludables.

Resum de consultes i activitats a l'IES Marina 2006-2010

- La majoria de les consultes la fan els alumnes de 3r d'ESO i la resta els tutors o professors, consulten més les noies.
- Les activitats realitzades són tallers i xerrades informatives sobre tabaquisme (ja fa 4 anys que fem un concurs en el qual participen els alumnes fent eslògans, dibuixos, pòsters i/o fotografies; a més aquest any participen també en el programa concurs "Classes sense fum") i prevenció en sexualitat i afectivitat a 3r i 4t d'ESO.

M. Gloria Huerta González, infermera de "Salut i Escola"

Quinze anys de Sant Jordi

Si hi ha un dia emotiu a l'institut és la diada de Sant Jordi. En aquest dia els alumnes poden, de manera voluntària, aportar els seus pensaments i les seves creacions. Generalment quedem tots bastants sorpresos dels treballs presentats, diríem que fins i tot els mateixos alumnes. Al llarg dels anys, hem descobert veritables vocacions literàries, tant en català com en castellà, i fins i tot en anglès i en francès. De la mateixa manera, s'han manifestat un bon nombre de talents artístics.

Tot això ja fa quinze anys que passa, puntualment, cada 23 d'abril. El centre apareix tot guarnit per a l'ocasió i es percep un ambient de nerviosisme general. És també el dia en què apareix el número d'*Aniram*, i se celebren tot d'activitats artístiques i culturals: tallers plàstics, de ball, actuacions teatrals o musicals...

Grup senegalès Cae ma deila (1997)

Grup de pop (2006)

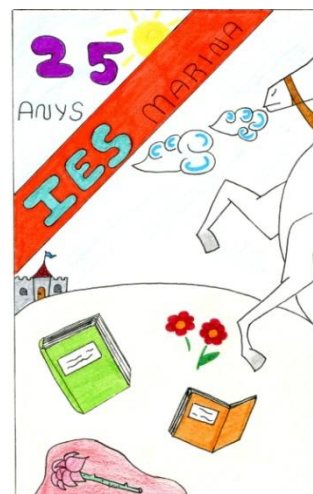
Quartet de saxos (2000)

(Fotos proporcionades per Isabel Espona, exprofessora de Música del Marina)

A l'hora de l'entrega de premis, moment que imposa una mica, es van cridar als alumnes per donar-los el diploma i la rosa. A la taula: l'alcalde de la Llagosta, regidors de l'ajuntament, membres de l'AMPA, la directora o el director i els caps de departament. L'alumne premiat té un bon repte per anar a buscar el seu premi, com que el protocol encara no el tenim gaire per la mà, hi ha algunes situacions divertides: petó a l'alcalde que entrega la rosa, més petons i encaixades de mans a la resta de membres de la taula i, després de tanta feina, més d'un dels premiats, una mica desorientats i despistats, marxen sense el seu diploma.

Aquest any 2010 vam tenir unes peces musicals de *heavy metal*, interpretades per dos alumnes amb guitarra elèctrica. I per finalitzar l'acte, la Fe i en Jaume, els professors de música, ens van oferir una peça de Mozart, a piano i clarinet, amb la qual ens van deixar bocabadats. I encara hi va haver un altre esdeveniment emocionant: l'estrena de l'obra de teatre muntada i interpretada per alumnes del centre! Una diada de Sant Jordi, doncs, com cal, plena d'exaltació literària i artística, com ho ha estat durant quinze anys.

VISCA els 15 anys de la FESTA DE SANT JORDI a l'Institut Marina, i que continuï.

Alba Ramírez, 1r ESO A

Assumpta Ferran, professora d'Educació Visual i Plàstica.

(En la celebració d'aquest Sant Jordi 2010 el 25è aniversari de l'institut també va ser molt present. El concurs artístic va premiar, entre altres coses, el dibuix que apareix a la portada d'aquest número de la revista. Pel que fa al concurs literari, el tema de les narracions havia de tenir relació amb el nostre institut. Al final d'aquest número extraordinari trobareu els textos guanyadors.)

... I divuit anys de revista.

Sabeu què passa si poseu la paraula ANIRAM davant d'un mirall? Efectivament, que s'hi pot llegir el nom de l'institut: MARINA. És això el que ha estat l'*Aniram* durant catorze anys: un mirall del Marina, que ha reflectit, entre moltes altres coses, activitats, opinions i inquietuds de les persones que n'han format part, a més d'intentar fomentar l'art de la lectura i l'escriptura.

Però la revista de l'institut no sempre s'ha dit *Aniram*. El seu origen es remunta a divuit anys enrere, quan un grup d'alumnes de la tarda van prendre la iniciativa de crear una publicació per fer sentir la seva veu... Al número d'*Aniram* de l'any 2000 un dels alumnes fundadors va explicar el naixement i l'evolució de la revista en un text que us reproduïm a continuació:

DIARI DE GUERRA D'UN VETERÀ II (O BREU HISTÒRIA SOBRE LA REVISTA *ANIRAM*)

Quan travesso les portes i m'introdueixo a l'institut o quan veig la gent que hi entra i en surt penso: "Però, en què ens estem convertint?" Gairebé tothom té les mateixes penques, semblen tallats amb el mateix patró, tant és que siguin nois o noies: tots van iguals (sempre hi ha excepcions!).

Ells creuen que la forma que tenen de vestir i de comportar-se és una rebel·lia, molts d'ells ho fan perquè creuen que així se'ls tindrà més en compte; d'altres perquè volen imitar els seus germans grans i la resta perquè així és com van els seus amics. I així volen demostrar la seva rebel·lia? ... així l'únic que demostren és que són submisos i de feble mentalitat.

Podreu pensar que aquesta introducció no tingui res a veure amb la història de la revista, però esteu equivocats, té molt a veure. La introducció parla de la rebel·lia, aquesta rebel·lia, però ben entesa, va ser la mare d'aquesta publicació que ara llegeixes.

No és cap secret que els alumnes que estudien per la tarda (Cicles Formatius, l'antiga FP) han estat tractats sempre una mica diferent que la resta d'alumnes que venien al matí: les activitats extraescolars que s'organitzaven des del centre –Carnestoltes, Sant Jordi, Teatre, ...- eren gairebé sempre destinades als alumnes del matí (no vull dir amb això que el centre menyspreï els estudiants de la tarda) i els de la tarda havien d'organitzar-les ells mateixos (amb el permís del centre) per poder participar-hi. Creieu-me perquè parlo amb coneixement de causa, ja que jo mateix, com a delegat del meu grup i amb la col·laboració de la resta de delegats del centre, vaig organitzar més d'una activitat extraescolar.

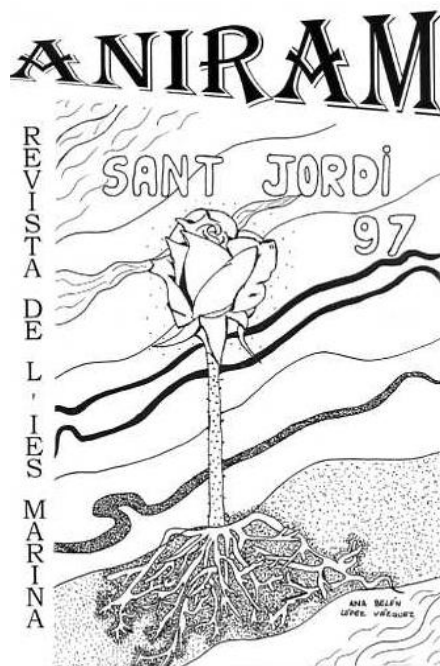
Tornem al tema principal, alguns alumnes d'FP, farts com estaven pel fet que gairebé no se'ls tingués en compte, van tenir la "genial" idea d'organitzar una revista. La idea va agradar força i amb la col·laboració d'alguns professors (com ara l'Eugenio) van fer circular el primer número de la revista: unes quantes fulles grapades en forma de cartilla, fetes amb més ganes que mitjans, amb el nom *Deformación Profesional* (no oblidem que tots ells eren d'FP), i, si no em falla la memòria, va ser pel maig de 1993.

L'any següent van treure un altre exemplar d'aquella revista amb el mateix format que ara si fa o no fa, i amb molts més fulls, senyal que van tenir més col·laboradors, però amb pocs mitjans novament.

Aquest any podia haver estat l'últim ja que els "pares" de la revista, com l'Alex Amadó, en Pablo López i molts més, ja acabaven els estudis, però no va ser així. En comptes d'això, aquell any es va formalitzar la revista, el centre va crear una comissió d'editors de la revista formada per professors, alumnes i secretariat i li va donar una tutoria tècnica.

Aquest any va ser sens dubte el més fructífer, ja que vam trobar un munt de col·laboradors i vam poder treure dos números, tot i que tenien un format especial amb folis DIN-A4 doblegats per la meitat, però no en cartilla sinó verticalment, ja que es va "obrir" a tots els alumnes i no tan sols a l'FP. El nom de *Deformación Profesional* va desaparèixer per deixar el seu lloc al logotip del centre però sense nom.

L'any següent va ser el punt d'inflexió que va deixar pas a la nova revista. Aquell any (1996) va estar a punt de no haver-hi revista, perquè quan ja estava impresa i no faltava més que graparla i distribuir-la ens vam topar amb un obstacle insalvable aparentment, ja que no havia passat per normalització lingüística i la seva majoria era en castellà. La directora no podia deixar-la circular, però finalment, i després d'una intensa xerrada al despatx de la directora, vam treure la revista, però no com a revista de l'institut sinó com a revista feta per alumnes i apadrinada per l'APA. Novament sense nom.

Al 1997 va néixer *Aniram* tal i com la coneixem. La tutoria tècnica va canviar per primera vegada de mans des de la seva formació. L'Eugenio Asensio va deixar el lloc a l'Imma Llobet i els avenços tecnològics també van entrar en la revista, ja que ara tenia molta més qualitat que no pas el primer número de *Deformació Professional*, però les ganes, les idees i les motivacions continuaven sent les mateixes.

Ara la tutoria tècnica ha tornat a canviar de mans ja que actualment la porta l'Imma Cisa. Fins i tot hi ha un programa de ràdio germà i agermanat amb la revista. Potser algun dia la revista serà un CV. Però ara, sis anys després d'haver començat la meua singladura a la revista, deixo el centre (ja tocava) i estic patint perquè amb mi segurament se'n va l'últim col·laborador de la tarda a la revista. **Per això vull fer una crida als alumnes de la tarda: no deixeu que mori amb mi l'esperit de llibertat, de sentir-nos importants i estimats que vam tenir quan va sortir aquest moviment.**

LLARGA VIDA A ANIRAM, LLARGA VIDA A LA REVOLUCIÓ!!!!!!!!!!

PUNISHER

Samuel Ramos "Fatman" (2000)

PS. Gràcies a tots els que vàreu fer possible això i gràcies als que vàreu confiar en mi per prendre part d'aquest somni, no deixeu que mori o em veureu als vostres malsons ..., una abraçada i fins aviat.

Per completar la història, afegirem que, efectivament, durant uns quants cursos la revista va ser elaborada en el marc d'un CV (*crèdit variable*, actualment anomenats *matèries optatives*) i també que hi ha hagut dos altres coordinadors encarregats: durant el curs 2008-2009 ho va ser en Ricard Sebastià i actualment ho és la Isabel Satrústegui. I un últim apunt, que no agradarà al Samuel: efectivament de col·laboradors de la revista que siguin alumnes de la tarda no n'hi ha. El crit de guerra d'en Samuel Ramos continua vigent!!!!

QUANTS CANVIS!

En les nombroses entrevistes realitzades pels alumnes de 4t d'ESO s'han fet inevitables i irrenunciables les preguntes relatives als canvis en l'educació i en la societat en general. Aquestes han estat algunes de les respostes:

“El plantejament que teníem en la inauguració, avui seria impensable. Diria més: políticament incorrecte. En aquell moment la ironia, la crítica i el sentit de l'humor eren moneda d'ús corrent. Avui tot és més protocol·lari, convencional, controlat... y, *sobre todo, aburrido.*” (**Esperanza Casabella**)

Sobre el rendiment acadèmic

“Los alumnos se parecen bastante de unos años a otros. Aunque últimamente ha cambiado bastante el nivel cultural de La Llagosta.” (**Ernesto Nogueira**)

“en tot això ha millorat, està clar (...) en un informe de la Llagosta de l'any 81, només vuit o nou havien estat llicenciats en universitats. Ara n'hi ha un munt d'aquest institut que han sortit llicenciats, en part han sortit gràcies a l'IES però també per ells, la gent, lògicament, té ganes d'estudiar i tenir un futur digne.” (**Javier Ángel**)

“Abans se'ns demanava als professors jutjar d'una altra manera, a l'ESO també es valora molt que l'alumne col·labori, que faci el que pugui i en principi un alumne que intenta fer el que pot al màxim se l'ajuda perquè es tregui l'ESO, que és el primer títol i sense això avui dia no són res. En canvi el Batxillerat canvia horrors, al batxillerat sí que ha d'haver-hi una exigència de nivell, per fer uns bons estudis s'ha d'estar preparat.” (**Montse Majó**, 18 anys de professora al Marina)

“Abans tot era més homogeni i ara és més heterogeni (...) tot l'alumnat s'hauria de treure l'ESO però per nivells, és a dir, amb nivell 1, nivell 2 o nivell 3, i, depèn del nivell que tinguis pots accedir a un Batxillerat, o cicle formatiu...” (**Antonio López**, 21 anys de professor al Marina)

Sobre disciplina i valors

“Yo me acuerdo que la cantina era el escape de los niños y creo que lo sigue siendo. Había alguno gamberrillo y ahora... pues los habrá también. La cuestión es que siempre han sido igual.” (**Ana Rubio** i **Juan Cañadillas**)

“Han canviat una miqueta els valors del jovent, saben una miqueta menys el que han de fer en cada moment, quan parla el professor haurien de callar més, se'ls ha de dir més vegades que atenguin... Però tampoc penso que sigui mala fe la dels alumnes, la societat està portant al jovent cap a un camí que els està infantilitzant. (...) Els models que tenen els nanos estan tolerant que contestin així als profes, abans a casa no se'ns permetia plantar cara ni als pares ni als avis. Ara no mostren una conducta de respecte cap als grans, i això també es nota a l'institut.” (**Montse Majó**)

“Si ens fixem en la societat, el racisme existeix tant per part dels espanyols com dels estrangers i no crec que l'IES hagi de ser l'excepció. Pel que fa al masclisme era al contrari, abans estava més accentuat ja que l'educació era més masclista que l'actual. Les noies de la meva època no influïen tant com ara en molts aspectes importants de l'IES.” (Ismael Cano)

Sobre l'ús de les noves tecnologies

“Penso que tots els professors ens hem d'anar reciclant i posant en aquestes noves tecnologies. De fet els alumnes de 4t fem algunes activitats a través del Moodle i del bloc de lectures, fem exposicions amb PowerPoint, utilitzem eines multimèdia... De tota manera, això no vol dir que no haguem d'utilitzar la pissarra, sinó que no serà tan intensament com ara.” (Josep M. Pinós, 15 anys de professor al Marina)

“És una eina que ha de ser-hi i s'ha d'utilitzar adequadament, però això no substituirà mai la feina d'un professor, vull dir, si l'alumne es queda mirant la pantalla tota l'estona pot anar navegant per la xarxa, i es concentrarà menys encara en la feina. Hi ha moments que totes aquestes eines són fantàstiques, tot s'ha de dir, però no es pot perdre de vista el paper d'un professor!” (Montse Majó)

Propostes de millora

“A l'ESO la jornada curricular obligatòria hauria de ser com a tot l'Estat, només al matí, i a les tardes haurien de ser matèries no curriculars, matèries de repàs, per fer deures, esportives, música, plàstica...” (Antonio López)

“Penso que hi ha alumnes de 3r i 4t d'ESO que haurien d'estar fent un altre tipus d'estudis, perquè ells estan incòmodes i ens fan estar incòmodes a nosaltres” (Montse Majó)

“Es podria millorar si hi hagués per exemple més professors per a més alumnes. El fet de tenir 25 o 35 alumnes a una mateixa classe, a més amb molta variabilitat: els que volen estudiar, els que no volen estudiar, els que estan de pas, els que repeteixen... hi ha moltíssima varietat i, si les classes fossin un pèl més reduïdes, es podria aprofitar molt més.” (Josep M. Pinós)

“Ampliar la biblioteca i l'oferta de graus de formació professional” (Adrià Viñas, exalumne)

“M'agradaria que l'institut fos més divertit alhora que educatiu, ja fos fent olimpíades científiques, o més concursos de llengua...” (Víctor Martínez, exalumne)

... I una conclusió optimista

“Aquest és molt bon institut, estigueu contents amb ell, mimem-lo entre tots. Si podem millorar-lo, millorem-lo, que té un bon equip de professors. Si voleu seguir estudiant, d'aquí podeu sortir molt ben preparats.” (Montse Majó)

Carta oberta als alumnes de l'institut Marina

Probablement, molts dels que esteu fullejant aquest número de la revista ANIRAM, en el qual se celebra el 25è. aniversari de l'institut, no relacioneu el meu nom amb el centre. Però ja que em donen l'oportunitat d'adreçar-me a tots vosaltres us voldria fer arribar tota la meva estimació i el meu compromís envers l'institut Marina, una estimació i un compromís tan vius com tots els records que en tinc, dels anys que hi vaig treballar.

Des del setembre de 1984 fins al febrer de 2008, juntament amb molts companys i companyes, he tingut l'honor de representar, organitzar, treballar i somiar en l'institut Marina, -per cert, quin nom més bonic i més significatiu per a mi!-. Des d'aleshores no han deixat de graduar-s'hi, any rere any, generacions de nois i noies de la Llagosta i també de pobles del voltant. No us podeu imaginar la satisfacció que se sent quan trobem mestres, professors, llicenciats, graduats, bons treballadors formats professionalment, que ens diuen amb orgull "*Jo he estudiat a l'insti de la Llagosta*" i ens comenten anècdotes increïbles relacionades amb un o altre professor/a, amb les activitats, els viatges, les obres de teatre... Sentim ràpidament una mútua complicitat que fa que sovint acabem amb una forta abraçada: és una complicitat que només s'aconsegueix quan s'ha viscut una etapa inoblidable.

Bé, el primer que vull és felicitar-vos i donar l'enhorabona a tots i a totes per aquests **25 ANYS. PER MOLTS ANYS I QUE EN SIGUIN MOLTS i MOLTS MÉS!!!**

Imagineu-vos que amb 24 anys viscuts en aquest centre, tinc moltíssimes anècdotes per explicar-vos, i ara me'n ve una al cap de molt emotiva. Les ganes de donar-se a conèixer de l'institut Marina ja vénen de molt lluny. Recordo que vam ser capaços de fer una mena de cercavila per tot el poble, amb un petit cotxe i un megàfon casolà anunciant el "naixement" del Marina en els terrenys que ocupa actualment. No hi havia més que un descampat on vam posar la primera pedra, una pedra que en realitat era una petita reproducció de l'Acròpoli d'Atenes. Però n'érem molts els qui ens vam aplegar en aquest acte amb el mateix somni i la mateixa il·lusió: crear un institut ple de vida format, com la vida mateix, pels quatre elements: *la terra, l'aire i el foc envoltats per l'aigua, que és el mar de l'institut Marina.*

La primera pedra

Finalment, us demanaria que tracteu bé l'institut, amb el benentès que no em refereixo només a les parets sinó a totes les persones que treballen dia a dia per oferir-vos un ensenyament de qualitat. Aproveu aquesta època d'estudiants i gaudiu-ne, i no us oblideu mai de fer volar la vostra imaginació per continuar aconseguint reptes tan increïbles com als que hem hagut de fer front en aquests primers 25 anys. De veritat que han estat fantàstics!!!!

Una abraçada molt forta a tothom!

Margarita Vallcaneras Bonnet

La primera AMPA

Hoy 15 de mayo de 2010, en el instituto Marina de la Llagosta, hemos celebrado el 25 aniversario. Ha sido un grato recuerdo reencontrarme con los primeros fundadores.

Allá por el año 1984 la enseñanza secundaria en la Llagosta era una Sección del Centro de Formación Profesional de Mollet. Estos inicios tuvieron lugar en el primer piso del edificio del mercado municipal y otros locales de la población (los bajos de Pablo Picasso, donde hoy están el juzgado de paz, y las “Caracolas” que estaban situadas donde hoy se encuentra la nueva escuela Joan Maragall).

A partir de aquí, se empezó a construir un proyecto de enseñanza media pensando en el pueblo. Al frente de este proyecto estaba su directora, Margarita Vallcaneras, mujer valiente, sencilla, humana y cercana, seguida de un grupo de profesores jóvenes, dinámicos, colaboradores y con muchas ganas de trabajar y el AMPA.

La primera AMPA la fundaron cuatro madres, entre las que yo me incluyo. Nuestra primera reunión como AMPA con los padres fue muy difícil, con la ayuda de la dirección y el profesorado poco a poco se fue explicando y se hizo saber en qué consistía y qué función teníamos, en que se invertía el dinero de las cuotas, etc. Nuestra primera inversión fueron dos ordenadores y un equipo para hacer gimnasia.

Conseguir que el Departament d'Educació reconociera que teníamos derecho a un instituto fue un camino duro y complicado, nada fácil, pero teníamos tanta fuerza y creíamos tanto en el proyecto que seguimos adelante día a día. Siempre contamos con la ayuda de la directora y del grupo de profesores. Redactamos los estatutos, visitamos organismos oficiales, presentamos estadísticas de alumnos para demostrar que la Llagosta merecía tener un instituto. Hubo momentos en que estuvimos a punto de tirar la toalla, pero siempre estaba Margarita para darnos fuerza y ayudarnos.

El 17 de enero de 1993 se inauguró el nuevo edificio. Que ha conseguido consolidar una enseñanza secundaria completa de ESO, Bachillerato, Ciclos Formativos de Grado Medio y Superior, PPAS y PQPI; habiendo pasado por los cambios educativos de la Formación Profesional de Primer y Segundo Grado, BUP y COU; contando con grandes medios y avances tecnológicos.

M. José Rodríguez

La Secretaria

La secretaria de l'institut és el lloc on tothom, tard o d'hora, ha d'anar. Al principi estàvem a l'edifici del Mercat i rebíem les visites pujant unes escales que et duïen al 1r pis, és per aquesta raó que, alguna que altra vegada, ens havien volgut pagar la contribució o el rebut de l'aigua. Això molts joves d'ara no ho saben, ja que sempre han conegut l'edifici “nou”, que el passat gener va fer 17 anys. A l'edifici del mercat no hi havia tants alumnes, érem com una petita família, es podria dir que tots ens coneixíem, i pel carrer sempre et paraven i et preguntaven: ¿Cuándo hay que entregar...?

I no penseu que aquestes visites sempre són de les mateixes persones, no! Reben alumnes, mares, pares, professors, representants d'empreses, autoritats.... Dins d'aquest univers de persones, com a tot arreu, ens hem trobat de tot: la persona simpàtica i agradable, els que venen plens d'il·lusions al ser la primera vegada que arriben a l'institut, la que ja només entrar fa la cara de “em deus calés i no em pagues”, vinc a exigir-te que em facis..., també hi passen els “despistadillos”, que sort que

l'experiència de portar dos dígits en una secretaria fa que els sàpigues traduir, doncs, per recollir un títol, per exemple, t'ho poden demanar de la manera més inversemblant.

Ara els que més ens agrada són els alumnes que senten la secretaria com a casa seva, sempre tenen un somriure i una salutació a fer-te, i, de vegades, algunes confidències: *Ai, si les parets de secretaria parlessin!!* Aquesta és la part més positiva d'estar a la secretaria, que pots conèixer moltes persones i fer molts bons amics i amigues, que malgrat ja no estiguin en el centre sempre estan amb nosaltres.

Tampoc no penseu que els qui vénen a secretaria ho fan per la mateixa raó, ni de bon tros: n'hi ha que vénen a fer la matrícula, n'hi ha que vénen a demanar documentació personal, a sol·licitar-ne, a buscar documentació interna, a demanar compreses, *tiretes*, bolígrafs, guix, etc. Això és una tasca que compartim amb la consergeria del centre (aquesta i moltes més, afortunadament!). Bé, ara ja us podeu fer una petita idea de l'univers de secretaria. Us hi esperem. Fins aviat.

Bet Córdoba

Carta al 25è aniversari de l'IES Marina

Terra, Aire i Foc. Són els noms de les torres alineades diagonalment dins un espai quadrícula. El recinte té la mateixa estructura tant si el mires de nord-est a sud-oest, i de sud-est a nord-oest. Tant és així que sempre em confonia per saber quin era el camí que portava a la cantina o a la porta de sortida... El meu sentit de l'orientació no ha estat mai gaire bo, tot s'ha de dir!

Amb tot, més enllà de la seva composició arquitectònica i els noms de tres dels elements clàssics que donen nom a una icona de la Llagosta, l'IES Marina va suposar una etapa de canvi a la meua vida. De transició a la Universitat i de nous coneixements. S'obrien alhora cercles d'amistats que encara avui, tot i la distància -ara visc a Madrid-, segueixen presents. Si ho penso bé, el vincle més fort d'aquests amics el va construir la ràdio. Exactament, Ràdio La Llagosta ens va brindar l'oportunitat de fer el primer programa de l'institut. Les primeres locucions radiofòniques, amb els meus companys Xavier Guillén, Raquel Quelart, Montse Cepas, Pablo Martín, Xavier Herrero i Carlos Gràcia, les tinc al record amb molt de *carinyo*. Al programa li vam dir "Ràdio Marina" i hi acostàvem la realitat del centre d'estudis, de la localitat i notícies rellevants del nostre entorn a la sintonia del 100.4 FM tots els dilluns a la nit.

Aquesta revista, *Aniram*, és una gran forma de transmetre novetats i de construir futur per tots aquells que els agradi la Comunicació. De la mateixa manera, animo a la resta d'estudiants a participar-hi, aportant noves idees i una temàtica més oberta als seus continguts.

A l'institut de les torres Aire, Terra i Foc, moltes felicitats per aquests 25 anys!! Enhorabona també als professors i estudiants que enguany ho poden celebrar. Salutacions a tothom!

Marta Aguilar

Vaig cursar els estudis 3r i 4t ESO i 1r i 2n Batxillerat fins 99/00

Amics i amigues, alumnes i professors, companys i companyes d'aquells anys d'institut:

Em dic Pablo Martín, veí de naixement de la Llagosta i persona implicada associativament i culturalment amb la nostra ciutat. Vaig estudiar a l'IES Marina des de 3r de l'ESO (any 96) fins al CFGS d'electrònica (any 2002). Actualment treballo a la secretaria de l'Alcaldia i al departament de Protocol de l'Ajuntament de la Llagosta, encara que després d'aprovar l'electrònica vaig estudiar el CFGS d'Animació sociocultural i sóc diplomad en Magisteri, especialitat d'Educació Primària.

L'IES Marina compleix 25 anys d'existència. 25 anys d'educació secundària i superior no universitària a la Llagosta. 25 anys d'adolescents i joves estudiants que vàrem passar per les seves aules i laboratoris, despatxos i, com no, la seva mítica cantina. 25 anys de professors i professores, un munt de docents disposats a educar als llagostencs i llagostenques dia rere dia, curs rere curs. Ah!, i 25 anys de personal administratiu al servei dels alumnes i professors, com sempre al peu del canó.

Doncs des d'aquestes línies, i permeteu-me en primer lloc, vull agrair la tasca de totes les persones que van passar per la meua carrera educativa durant l'etapa a l'institut. Van ser sis anys de bons moments, d'altres no tant, però en definitiva d'una gran experiència necessària a tota formació d'una persona abans d'incorporar-se al món laboral.

Molts són els records que m'han quedat gravats a la memòria, entre els quals, per exemple, aquell examen final de llengua i literatura castellana durant el qual la Luisa, la nostra professora, va deixar-nos una bona estona sols a l'aula perquè havia de fer una trucada... Ara que ja han passat uns quants anys és moment de reconèixer que, com era evident, vàrem ser molts els que vàrem aprofitar per "intercanviar-nos" les respostes de l'examen... i quina casualitat que tothom el vàrem aprovar.

També recordo com vaig haver de fer un treball sobre l'evolució econòmica contemporània d'Europa per recuperar l'examen final d'una assignatura que ens donava en Javier Ángel. En lloc d'haver de lliurar el treball i ja està, per sorpresa em va agafar aquest professor i vàrem fer un tomb pel carrer de l'Estació mentre li anava explicant el treball que havia fet. És clar que finalment vaig aprovar l'assignatura i, per tant, al llarg dels anys t'adones que l'important no era aquell treball escrit, sinó el contingut que havia après.

Però com a vivència que més m'ha marcat a l'etapa d'institut i que, de ben segur, més d'un dels companys i companyes d'aquella època compartiran amb mi, és aquell viatge de final de curs de 4t d'ESO a l'Expo de Portugal, l'any 98. Acompanyats per la Guadalupe i la Pilar, professores de llengua castellana i matemàtiques respectivament, vàrem dormir en bungalows amb lliteres, en unes condicions que no eren les que s'havien concretat i que, fins i tot, alguns de nosaltres, a l'arribar i veure el panorama equivocadament, van trucar a casa dient que no teníem on dormir... Ja us podeu imaginar els nostres pares trucant a l'institut, la direcció trucant a les professores del viatge... bé, un xou, però finalment tothom va poder dormir en lliteres.

També recordo anècdotes del viatge com aquelles nits de llarga estada xerrant fora dels bungalows coberts amb les mantes, jugant a cartes i a l'Uno, i fent altres coses que quan ets adolescent veus amb

bons ulls perquè els teus iguals ho fan, però que ara mateix no recomanaria a la joventut, encara que malauradament sigui inevitable. Però el moment més nostàlgic va ser quan, durant el viatge de tornada, vàrem parar i sopar a Salamanca: no és que a Portugal es mengés malament (i ho he pogut comprovar quan hi he tornat de més adult), però quan portes quatre o cinc dies fora de casa, ja enyores la rutina, sobretot el menjar al qual estàs habituat.

Per finalitzar, torno a reiterar el meu agraïment a totes les persones que han compartit amb mi el meu creixement educatiu, més concretament durant l'estada a l'IES Marina. I a l'actual comunitat que en formeu part us animo a continuar amb la vostra tasca diària perquè puguem celebrar altres 25 anys més del nostre estimat institut.

Moltes felicitats a tots plegats!

Pablo Martín Vegas

Vull sortir a l'APM

Vaig aterrar a l'IES Marina quan només portava 4 anys exercint la professió docent, per tant es pot dir que he passat en aquest institut tota la meua etapa professional d'infantesa i d'adolescència; o el que és el mateix, m'he fet gran, com centenars d'alumnes, pujant i baixant aquestes teves tres torres emblemàtiques i rondant pel claustre a la recerca d'alguna animeta extraviada.

En tots aquests anys, una quinzena, les he vistes de diversos colors, però aquest any que estem d'aniversari vull explicar-te una sèrie d'experiències lingüístiques que han omplert de llum les obscures vesprades de correcció de centenars d'exàmens i dossiers calculant mitjanes per atorgar al teu alumnat aquelles mesurades notes mereixedores de l'entrada a la carrera desitjada o a l'àmbit professional anhelat, que els ha de convertir en allò que la societat espera d'ells i que nosaltres procurem contribuir en el dia a dia, a voltes lleuger, a voltes esperançador, a voltes inquietant, a voltes engrescador...

Un cop, preguntant sobre l'*homonímia*, un alumne de 3r d'ESO em van dir: "És una malaltia del cervell. Et deixa un temps sense memòria, com l'amnèsia." D'aquests efectes, potser van sortir les següents definicions d'*abúlic* d'alumnes diferents i us puc ben assegurar que no van copiar: "És una persona que no està anorèxica" o "persona que no menja i està molt prima". El DIEC hauria d'acceptar, també, els exemples de *pelacanyes*: "El meu avi té moltes canyes i les pela, llavors li diem que és un pelacanyes." O de *bocamoll*: "Em va caure l'anell pel bocamoll i em va ser impossible recuperar-lo." I d'*úlcera*: "M'ha sortit una úlcera a l'ull." (Això deu fer molt mal.) A 4t d'ESO, la frase amb el mot *barjaula* va ser: "Bar on la gent balla en una jaula." Un alumne de 3r d'ESO va fer una nova aportació al món dels diacrítics: "Vaig al wàter perquè em mèu." I un de 2n, a la biologia: "Aparell reproductor femení: la trompa de falopi i aparell reproductor masculí: la trompa d'eustaquí." Més entenedora és la definició d'*aqüeducte*: "És un pont per on l'aigua passa per dalt." A propòsit del *teatre*, em deia un alumne de 1r d'ESO: "El teatre és una manera d'expressar emocions mitjançant uns personatges, un escenari, un teló, un dictador, etc." (Aquesta és una pífia?)

En aquest desig de buscar nous oficis i noves sortides professionals en l'àmbit teatral, em deia un altre alumne de 1r a l'hora de parlar dels *personatges* i de la seva caracterització: "El protagonista és el que surt tota l'estona i es parla d'ell; el secundari és un actor però amb menys protagonisme i el doblador és el que surt a les escenes perilloses que quasi sempre dobla al protagonista." Segur que aquest últim també hauria demanat de treballar en aquella obra de què parlava un alumne de 3r d'ESO: "La novel·la va d'un home que té un pare alcoholista." D'entusiasta podem definir aquell alumne de 1r de batxillerat que deia que: "Ramon Llull va ser l'iniciador d'una important escola de pensament anomenada il·lusionisme." O aquell altre alumne, també de 1r que ja intuïa uns estius molt calents en afirmar que: "Els catalans van agafar el relleu i van continuar la tradició mitjançant els Jocs Forestals per mitjà de poetes individuals." És clar que, de tot plegat, jo em quedo amb la declaració de principis d'un alumne de 3r d'ESO que em deia: "Ja sé que no trec molt bones notes, però tampoc malaltes." O amb aquell indret poètic d'un alumne de 1r d'ESO: "... on els ocells construïren els seus nids, cantant a la matinada..." anhelat per somiadors i somiadores.

Després de tots aquests anys, sé molt bé quina ha estat la intencionalitat de tots aquests paranys lingüístics; ara entenc el perquè de tot plegat: en el fons no es tracta de res més que d'una conxorxa del Dept. d'Educació, aquesta sí que molt ben planificada i executada, per estalviar-nos les temibles i interminables sessions al psiquiatre de torn, que tot sigui dit de pas i en temps de crisi no vénen massa de grat.

Per tant, moltes felicitats per aquests teus 25 anys i que als 50 ens puguem veure, així o fins i tot una mica millor. Estigueu bonets.

I com deia al meu professor de literatura:

"Ell, sabedor de jocs i versemblances,
alternarà guixades i somriures
amb rims farcits d'espurnes condemnades."

Josep M. Pinós

Vivències i sensacions

Diumenge passat dia 30 de maig, mentre observava, totalment eclipsada, com les onades acaraven amb passió la pell sensual de la costa de Llançà, un munt de records del meu pas per l'IES Marina (des del 2004 al 2007) m'omplien l'ànima i la ment... El temps és molt fugaç i ens fuig ineludiblement dels dits, però les vivències no s'esborren mai absolutament, sinó tot el contrari, cada vegada penetren més endins i formen més part de tu.

Fins al curs 2003-2004 havia estat treballant en diversos instituts públics de la província de Girona (Sant Antoni de Calonge, Figueres, Lloret de Mar, Girona ciutat, Olot, Anglès, Roses i Palafrugell) i també en un parell de privats. El juliol del 2004 em van donar la primera interinitat (tot un curs sencer!). Jo, contentíssima. Localitat: Sant Andreu de la Barca (i el superlatiu no conté una segona lectura irònica). Un mes més tard sortia publicada la llista definitiva de les places del curs que estava a punt de començar: Sant Andreu de la Barca havia desaparegut com per art de màgia i en el seu lloc hi havia La Llagosta. No m'ho podia creure! Jo en aquells moments feia prop d'un any que vivia a Mollet del Vallès. Treballaria al costat de casa! Sabia, però, que això no era garantia de res! Tinc molts defectes, però una de les meves virtuts és que intento sempre extreure les gotes més dolces del nèctar de la vida. I, efectivament, el tren al

qual acabava de pujar m'oferia unes persones que no podré oblidar mai, unes persones que m'han fet sentir valorada i apreciada, unes persones que tant en els moments de somriures com en els de mirada de tristor m'han donat un copet a l'esquena, unes persones indiscutiblement "humanes". A ells i a elles: a l'Alba Oliveras (per preocupar-se sempre tant per mi, d'una manera tan altruista i profunda), al Ricard Sebastià (per transmetre'm una passió per Alemanya, de la qual no n'he pogut fugir mai més, i per la seva sensibilitat), al Josep Maria Pinós (per ser un extraordinari professional, per la seva atenta i agraïda mirada i pel seu característic sentit de l'humor), a la Isabel Satrústegui (pel curs que vam compartir les dues amb els de quart, pels seus comentaris sempre gratificants i alentadors al blog perquè escrigui i per oferir-me la possibilitat de regalar-vos aquestes modestes línies que ara esteu llegint), a la Montse Soldevila (per tot el que vaig aprendre amb ella a l'Aula d'Acollida), a l'Ester Pascual (per les interessants converses filològiques que hem tingut i per estar sempre tan atenta per la meua vida), a la Lola Ros (per la literatura universal que va crear punts d'unió entre nosaltres i per *Herba d'enamorar*), a la Concepció Pujol (per saber escoltar tant), a la Lúdia Fortet i a la Núria Ponce (pels bons moments que hem passat juntes), a l'Assumpta Muntó (per ser com és, molt humana), a l'Imma Cisa (per l'especial llaç literari que s'ha creat entre nosaltres), a la Charo Martín (per haver fet que treballar amb ella sigui realment tot un plaer), al Juan Francisco Horrillo (per la fantàstica sintonia en la tutoria compartida), i a la Mercè Coronado, a la Guadalupe Mendoza, a l'Àngels Alié, a la Margarita, a la Mari Paz Colon, a l'Ana Turmo, a la Beth, a la Bienvi, al Jordi Sabaté, al Josep Maria Lacambra, a l'Anabel Giménez, a l'Àngel Millan, a l'Angelina Serra, a la Rosa Paz... (si poso més aclariments entre parèntesi, l'*Aniram* necessitarà un annex). I tampoc em quedaria curta amb la llista d'alumnes que vaig conèixer. Amb molts d'ells, sortosament, encara mantenim el contacte.

El dia del dinar del vint-i-cinquè aniversari vaig tornar a reviuire totes les sensacions que ara, davant de la pantalla de l'ordinador, fan novament que se m'entelin els ulls d'emoció. Em resulta difícil pensar que ja han passat tres anys des de la meua estada entre vosaltres. La distància i el temps, però, no representen cap mena d'obstacle quan els sentiments hi són presents! I us ben asseguro que hi són!

Sempre,

Carme Ramilo i Martínez
carme.ramilo@gmail.com

Una anècdota: el Marina va vibrar...

Com que els exàmens de matemàtiques de batxillerat poden durar més d'una hora i és difícil aconseguir dues hores seguides al matí, sovint es fan a la tarda.

Fa anys, estava fent un examen al tercer pis d'una torre en un ambient molt tranquil perquè ja havien marxat tots els alumnes d'ESO. De cop i volta tot va vibrar: un terratrèmol. Es va notar perfectament. Els alumnes em van mirar i els vaig tranquil·litzar, només era un terratrèmol.

Cadascú va explicar vivències viscudes al respecte. Un alumne ho havia passat a Andalusia, jo a València, un altre... Vam continuar, asseguts, fent l'examen. Una anècdota per explicar. Suposo que l'estructura del centre va ajudar a notar-ho tan bé.

Montse Majó

En aquesta secció incloem un recull de vuit textos apareguts en números anteriors d'*Aniram*, perquè ens ajudin a fer memòria...

Recuerdos

Es cierto, ahora que lo dices, de lejos parecía una cárcel, una especie de búnker de diseño. ¿Cuántos años, cuántos meses, cuántos días nos pasamos allí dentro? ¿Recuerdas la primera vez que entraste? ¿Te acuerdas de aquellas escaleras, de aquellas torres redondas, de aquellas pequeñas palmeras que iban creciendo? Puertas blindadas y rejas altísimas. A duras penas podíamos intuir algún paisaje. Tuvieron que hacer respiraderos para que entrara el perfume inolvidable de las fábricas. Ni que lo jures, era un recinto singular.

¿Y qué me dices de la fauna? Sonaba aquella música monótona (a veces aún sueño con ella) mientras iban y venían los profesores con sus asignaturas, con sus manías, con sus notas, con su gesto cansino y sus caras de funcionario congelado. Qué días aquellos. Entonces todavía se podía fumar y la biblioteca no estaba ocupada. Me han dicho que ahora la libertad se estampa en un carné y que hay más puertas cerradas que nunca. Por lo visto siguen mandando los de siempre. Y es que hay cosas que nunca cambian. ¿No sentirás nostalgia de los barracones? Al menos, con ellos, el espacio estaba abierto y era más fácil mirar al cielo. Tienes que reconocer que tenía un bonito nombre... sí, un nombre acuático, más de persona que de montaña. La de cosas que vivimos entre sus paredes, la de palabras inútiles que escuchamos en sus aulas... Eso sí, tuvimos la mala suerte de pillar el cambio de sistema educativo. Nos cayó la Reforma y experimentaron con nosotros. Pero no te preocupes, a pesar del edificio postmoderno y de los decretos gubernamentales, a pesar de la calefacción y el precio de las fotocopias y de todas las flores que se marchitaron por el camino... ¿No me negarás que allí pasamos una de las épocas más felices de nuestra vida? Mira, tampoco vamos a discutir por ESO. Me quedo con las palmeras, la fuentecilla de adorno con veleta, algún rincón secreto, las pintadas de fuera, los lavabos diminutos de las torres, las campanas más sonoras... ¡ah! y el nombre de algún que otro profe... ¿Te parece poco? De lejos parecía un búnker de diseño, es cierto, pero fue nuestro instituto y allí nos convertimos un poco más en lo que somos. Por eso, muy de vez en cuando, todavía me acuerdo de él y lo echo de menos.

Henry Pauker (1997)

Diario de guerra de un veterano

Nota introductoria: A pesar del título, en este artículo no se tratan temas de guerra, o a favor de la guerra, ni nada por el estilo. Lo del diario de guerra viene (como los buenos aficionados a los cómics conocerán) por la colección de cómics de **Punisher** y por eso el seudónimo utilizado. Lo de veterano viene por la cantidad de años que llevo en este instituto (con el presente van ocho) por lo que puedo hablar con conocimiento de causa.

Para muchos alumnos de este centro el instituto no es más que un lugar aburrido que no sirve para nada, y en el que además te tienen manía, por eso, siempre que pueden aprovechan para ensuciarlo, arrancar las pinturas de las paredes, escribir en la mesa y otra infinidad de actos vandálicos de las mismas características. Creemos que tenemos derecho a destruirlo por diversión o simplemente porque es “nuestro” instituto, pero no nos damos cuenta de lo afortunados que somos.

Hubo una generación, la anterior a la mía, que no tenía instituto en este pueblo y se veían obligados a estudiar en Mollet o Montcada ya que sino no podían aspirar a la universidad ni a ningún tipo de estudio superior. Por eso decidieron manifestarse, pero no una manifestación violenta, ni armada, ni nada por el estilo, aquellas fueron unas manifestaciones pacíficas, simplemente reclamaban lo que ellos consideraban justo, lo que necesitaban para poder estudiar. Y gracias a aquella generación en este pueblo hay **ENSEÑANZA SECUNDARIA**.

Otra generación, concretamente la mía, empezó sus estudios en el instituto del pueblo, pero no era un solo edificio como ahora, esa distintos edificios diseminados topografía local. A simple bonito y divertido tener que pueblo, además coincidiendo descanso, pero no era así. A después del patio, el taller de tarde en el edificio del pabellón. Todo un jaleo además de un rollo para la organización.

generación tenía que ir a a lo largo y ancho de la vista puede parecer algo muy moverte de un lugar al otro del esos cambios con la hora del primera hora, las “Caracolas”, la calle “Pablo Picasso”, a la mercado y gimnasia en el

Finalmente se construyó este edificio. Bien es verdad que por fuera puede parecer horrible, puede tener aspecto de presidio, de cuartel o de lo que queráis, pero de lo que no cabe ninguna duda es que este es nuestro instituto, pero que sea nuestro no significa que podamos destruirlo poco a poco y desde sus entrañas, que sea nuestro quiere decir que debemos cuidarlo, protegerlo e incluso defenderlo.

El instituto es el legado. Es el legado que hemos heredado de las generaciones anteriores, es el legado que debemos dejar a las generaciones venideras, es el legado que este pueblo nos ha dejado a los jóvenes y además , **¡¡¡ES NUESTRO LEGADO!!!**

Ahora que lo tenemos hay que cuidarlo porque como lo perdamos nos daremos cuenta de lo que se necesita y si lo perdemos sería terrible. ¡¡CONSERVADLO!! Aunque sé que la gente que comete actos delictivos contra él no leerá esto y aunque así lo hiciera no entendería lo que aquí se quiere decir (ya que su nivel de comprensión parece ser paupérrimo). Aquí queda el mensaje. ¡Ahora proteger el legado es cosa de todos!

“PUNISHER” Samuel Ramos Valenzuela “Fatman” (1999)

Quan les parets de l'institut parlen ...

Estimats alumnes,

Encara que només us servim per no sentir l'aula del costat o per penjar pissarres o taulers d'anuncis, les parets d'aquest institut tenim moltes coses a dir. En primer lloc hem de dir que estem encantades d'aprendre de vosaltres, de la vostra immensa cultura, de la vostra rapidesa en les respostes i de la picardia a l'hora de trobar solucions per a qualsevol problema.

Gràcies a vosaltres sabem ja qui és l'autor de l'Odissea: és el famós Homer ... Simpson. És clar: és la "Mona Chita". Podem reconèixer grans monuments, com la "Torre del Loro" a Sevilla. I no passarem mai gana a França, demanarem un cafè "olé", el cafè amb més "salero" del món.

A partir d'ara ens sentim plenament satisfetes dels nostres coneixements de geometria. Sabem que dues rectes paral·leles són dues rectes, una que va "paquí" i una altra que va "pallá".

Estem d'acord amb vosaltres, ... la imaginació al poder!! Encara que tots sapiguem que els gàmetes són cèl·lules sexuals us agrada dir que "són organismes que fan que es mogui més de pressa la cèl·lula" o que "són unes cèl·lules que produeixen el seu propi aliment". Les vostres respostes no mostren pas el vostre desconeixement del tema sinó que tenen com a única finalitat comprovar que el professor corregeix amb atenció i que no es despisti, oi?

I què me'n dieu d'aquest magnífic treball sobre el microbi? La meravella de la il·lustració en fa una obra d'art i la complexitat de la resposta un text digne de l'enciclopèdia Larousse.

microbi, petit, als paràsits, als humans, moltes

Hem après que si volem fer "campana" (cosa difícil per a nosaltres, però mai se sap, oi?) hem de dir senzillament a la mare que nosaltres sempre som a classe, és clar, però la profe no ens veu. Són tan ingenus els pares... s'ho creuen tot!! El problema ve quan són més d'una les persones que no ens hi veuen... això ja costa més de fer creure als pares... però amb el temps i una canya... tot s'arregla.

Recordem aquell alumne que va explicar als pares que estudiava tercer de COU. Un alumne molt treballador! Llàstima que aquest curs no ha existit mai. Ja sabem com els podem fer combregar amb rodes de molí si convé.

De vegades vosaltres també pequeu força d'ingenus. Un matí, al despatx del cap d'estudis, un alumne havia acabat uns exercicis que li havia encomanat un professor. En veure'l sense fer res, una professora que duia una bata blanca n'hi va posar més. Quan tornà el professor que li havia demanat els primers deures, li va preguntar qui li havia posat aquella feina: "... no sé, una infermera o un metge que passava per aquí". D'altres fiquen la pota de ple i quan us n'adoneu voleu que la terra us empassi. I si no digueu-me què va sentir aquell alumne quan va qualificar de "capullo" l'autor d'un exercici de vídeo preparat de manera que era una mica més complicat que no semblava en principi? El problema era només que el "capullo" era la professora que tenia al seu davant.

També hem de dir que ens hem angoixat amb vosaltres. Recordeu aquell dia en què vam passar tanta por? Era una hora avançada de la tarda, respiràvem pau i tranquil·litat. Vosaltres estàveu concentrats fent un examen de matemàtiques de primer de batxillerat al tercer pis d'una de les torres. De sobte

vam notar perfectament com tot es movia. Vam decidir que era un terratrèmol. Aleshores cadascú dels qui éreu a l'aula en aquell moment va explicar alguna experiència semblant que havíeu viscut prèviament i va seguir amb la tasca. Llàstima que nosaltres no vam poder obrir boca. N'hauríem pogut dir tantes, de coses!

En fi, seguirem acompanyant-vos i esperem poder continuar tan distretes com ara.

Anònim (2002)

El racó de l'estudiant

LA VERITAT ÉS QUE ...

No cridem, ens desfoguem.

No parlem, intercanviem opinions.

No insultem els professors, diem allò que pensem.

No fumem, ens estimulem.

No ens barallem, mesurem la força.

No mengem xiclet, fem treballar les mandíbules.

No xiulem, fem música.

No copiem, comparem.

No suspenem, ens suspenen.

Anònim (2003)

Entrevista als meus avis

He entrevistat els meus avis que es diuen Francesc i Adela i tenen 65 i 66 anys. M'ha sorprès que uns nens tan petits poguessin treballar tantes hores per un sou míser i dormint entre 6 i 4 hores diàries.

Com us tractaven quan teníeu 10 anys?

Ens tractaven malament, molt estrictament i si no treballàvem o fèiem les coses com ens manaven teníem hores extres a casa treballant o fins i tot ens donaven alguna bufetada.

Quins records teniu de quan éreu nens?

Els records que tenim és que la vida no era gens fàcil i no entenem per què ara no és igual que abans.

Com ho havíeu de fer per aconseguir menjar alguna cosa?

Per intentar menjar alguna cosa ho havíem de robar dels camps.

Francesc: ho robava dels camps o intentava menjar misèria amb el meu sou.

Adela: jo treballava cuidant nens per un plat de farinetes.

Si menjàveu, però el menjar era robat dels camps i us enganxaven, què passava?

Si ens enganxaven robant menjar dels camps ens agafaven i ens portaven a casa nostra perquè ens emportéssim una bona pallissa o de vegades ens la donava el senyor que cuidava els camps.

Teníeu un sou elevat?

Francesc: treballava a una fàbrica i tenia un sou míser.

Adela: treballava a una casa i no tenia sou.

Treballàveu moltes hores diàries?

Sí, almenys fèiem entre 14 i 16 h. I fins i tot 18 h.

Sara Moral i Marta Mañosa, 2n ESO (2004)

... Ara fa 20 anys

Pas a pas, dia rere dia, ha arribat la celebració de Sant Jordi 2005. Avui ens sentim feliços de recordar amb tots vosaltres els inicis del nostre *Marina*. L'escenari que podíem trobar a la tardor de 1984 a la Llagosta, quan vam començar les primeres passes, i el que podem observar en la primavera de 2005 és molt diferent. Aleshores, tots els nois i noies a partir dels 14 anys havien de marxar del poble per poder continuar els seus estudis secundaris. L'IES MARINA, tal com ho veiem ara, no es va fer realitat fins a l'hivern de 1993, la diada de Sant Antoni. Tampoc funcionava l'estació del tren, ni el CAP, ni el parvulari del col·legi Joan Maragall, ni el Parc Popular, etc.

És clar!! HAN PASSAT **20 anys!!!!**

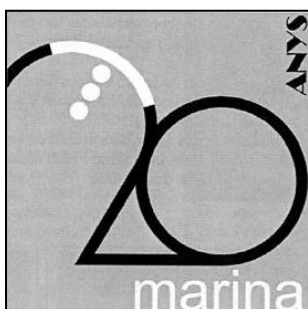
Com ja sabeu, la Llagosta estava separada del mar per la serra de Marina i, a la setmana cultural celebrada al nostre institut el curs 1989-90, igual que Hèrcules aconseguia separar les muntanyes de Calp i Abila per crear el Mediterrani, la coincidència d'un grup de professors i professores, junt a l'esforç titànic de tota una generació de ciutadans i ciutadanes de la Llagosta, va aconseguir obrir una escaleta en la serralada que separava el nostre poble del mar i la Llagosta va deixar de ser gris per envoltar-se del color blau del mar, de vida, de cultura, d'aire, de terra i de foc: teníem, per fi, *el mar/mare/Marina*.

En aquests **20 anys** han passat per l'institut molts companys i companyes, mares, pares, generacions d'estudiants, un nou model educatiu,... Hem viscut moments de moltes il·lusions, expectatives, tensions, esforços, frustracions, reptes, moments de solidaritat, de tendresa,... Al cap i a la fi, hem

viscut plegats els moments que les onades de la vida ens han proporcionat i la història de l'institut esdevé inseparable dels esdeveniments de la nostra ciutat i del nostre país.

Tot just han passat **20 anys**. A la història de l'institut tan sols serà un gra de sorra, però sempre seran els primers grans, els fonaments amb els quals esperem poder trobar referències per anar construint plegats les fites que facin que tothom que entri a formar part del nostre institut hi trobi un espai ple de vida i creació de cultura en igualtat d'oportunitats per a tothom.

D'aquella tardor de 1984 quedem 2 professors; d'aleshores ençà han anat arribant d'altres companys que també han deixat, i continuen deixant cada dia, el seu gra de sorra. Actualment hi treballen 84 persones i aquest curs estan amb nosaltres 635 alumnes i els seus pares i mares. I entre tots anem construint cada dia aquest *Viatge cap al futur* per continuar prestant servei a tota la població de la nostra comarca.

Logotip dissenyat per
Esperanza Casabella

Estem segurs que amb la incorporació de noves generacions de joves estudiants l'institut *Marina* continuarà projectant-se a la societat, treballant per un futur millor que tots ens mereixem.

“Que els déus et guardin el camí”

Ernesto Nogueira i Margarita Vallcaneras (2005)

Han treballat per a l'institut des de l'octubre de 1984, *ara fa 20 anys*.

Neus Català, un testimoni viu de la Història

Un testimoni colpidor que ens apropa a l'infern dels camps de concentració

Aquesta entrevista [més extensa en l'original] ha estat realitzada a Neus Català, supervivent del camp de concentració de Ravensbrück, on va passar 22 mesos de la seva vida, durant els anys 1943-1945. Ara, als 91 anys, després d'haver estat guardonada recentment amb el premi “Catalana de l'Any”, ens dona el seu testimoni.

- Com us transportaven als camps d'extermini? Va morir gent?

Ens transportaven en vagons de bestiar, sense pa, sense aigua, drets, amuntegats sense poder moure'ns. Només en tres dies de viatge ens van obrir un cop i a cops de bastó ens van fer baixar i ens van donar un bol de sopa i un crostó de pa.

Sí, i tant [que va morir gent]! Va haver-hi gent que no va poder suportar aquest horror. Pensa que les nostres necessitats les havíem de fer allà mateix. Imagina't l'olor que hi havia.

- Com era un dia qualsevol al camp? De què treballava?

Primer, vaig treballar rentant roba al pantà, era horrorós; a l'hivern havíem de trencar el gel per ficarnos dins el pantà, fins i tot, l'aigua feia mal de tan freda com estava.

Al cap d'un temps, vaig passar a escombrar carrers i blocs, però a causa de la quantitat de gent que van cremar als forns faltava mà d'obra i ens van tenir treballant moltes vegades dia i nit, i penso que és això el que em va salvar: fer el meu treball bé i estar "sana" per poder treballar. Es va fer tot molt llarg. No ens permetien ni rentar-nos; jo m'amagava una pedreta i al matí em rascava la roba i així treia la brutícia, però era molt difícil treure-la, ja que treballava en aquell temps amb màquines que desprenien petroli i sempre estava empastifada.

- Va rebre algun càstig dels nazis o SS?

Sí, és clar, tots els dies. Per la mínima cosa que feies ja et pegaven i freqüentment et donaven cops de bastó.

- Alguna vegada va patir una pallissa molt greu?

Ah, sí! I tant, el 20 d'octubre de 1944, encara me'n recordo perfectament. [...] Aquell dia la van prendre amb mi i em van despullar per pegar-me, i em van trobar un lligacames que duia fet amb una gometa que havia trobat per així aguantar-me les mitges per evitar que se'm caiguessin i passar menys fred. Això encara va fer que la pallissa fos més intensa, més dolorosa i més greu. Tot el cos se'm va quedar negre, ple de blaus.

- Practicaven experiments amb persones al camp de concentració?

Sí, a mi mateixa no sé què em van fer, però em van retirar la regla. Vaig estar fins als 51 anys sense ella. Pensava que mai no podria arribar a tenir fills. [Em van posar una injecció] a la vena, em va fer molta por perquè moltes de les meves companyes a qui també l'hi havien posat, van morir. Però al final vaig tenir sort i vaig sobreviure. El que encara no em crec és que hagi pogut tenir dos fills.

- Em podria explicar en què es basava l'alimentació al camp?

No hi havia alimentació al camp. Pel matí, ens donaven un got de cafè que ni tan sols ho era, simplement era aigua negra. Al migdia, teníem un litre de brou per menjar i amb sort al final de tot podies trobar una cullerada de nap o de pela de patata. A la nit et donaven un tros de pa amb un trosset d'embotit, normalment botifarra, i amb això havies de passar fins a les 5 del matí des de les 6 de la tarda que ens ho donaven, i el "dinar" ens el donaven a les 12 del migdia. Així que podeu imaginar-vos l'alimentació que rebíem. Els primers dos mesos vaig perdre 20 quilograms.

- Què és el que més li va impressionar del camp?

Va ser l'edifici del crematori, sobretot perquè l'oficial de la SS que ens va rebre al camp ens va dir: "*entreu per aquesta porta i sortireu per aquella altra*", referint-se a la xemeneia del crematori; des de llavors que sempre intentava evitar mirar-la i principalment entrar allà dins.

Aquesta entrevista va ser realitzada el mes de novembre de 2006 a la seva casa de Rubí com a part del treball de recerca titulat "Literatura i camps de concentració".

Ana Catalán, 2n Batxillerat (2007)

Fins sempre, Margarita Vallcaneras

El passat 26 de març [del 2008] va tenir lloc a l'Àgora del nostre institut un emotiu acte d'acomiadament de la Margarita Vallcaneras, directora durant molts anys del nostre institut i secretària en aquesta última temporada, i que ara tindrà noves responsabilitats també en el camp de l'educació.

El claustre va començar amb un sentit discurs de l'actual director, Jordi Sabaté, que va agrair-li el seu mestratge. Les paraules que s'havia preparat prèviament per llegir van quedar al paper. L'emoció li ho va impedir. La Margarita va respondre amb la lectura del poema "Aiguamarina" de Josep Maria de Sagarra que, segons va confessar, sentia que reflectia els seus sentiments pel seu comiat.

Tot seguit l'excalcalde de la Llagosta, José Luís López Segura, va pronunciar algunes paraules d'agraïment en nom de la localitat per la feina feta i la implicació que sempre ha tingut la Margarita en l'educació dels joves de la Llagosta. L'Esther Valero també li va donar les gràcies a través de la lletra d'un bolero.

El centre va obsequiar la Margarita amb un llibre sobre les Biblioteques del món (que ella va apreciar força) i un ram de flors presentat per la Bet i la Bienvi, les nostres administratives, que també estaven molt emocionades.

A continuació va començar la festa que li havien preparat els seus companys i companyes. Dos "mariners" ben plantats la van acompanyar de l'Àgora al gimnàs. En el recorregut, va contemplar un cercavila amenitzat pel grup Belfast i uns capgrossos que dansaven al so de la guitarra, el violí, el baix elèctric i la bateria.

Tot entrant al gimnàs, la professora de música, Carme Deiros, va interpretar a l'acordió l'havanera *La bella Lola*. Tot seguit els mariners l'acompanyen davant del capità del vaixell, al·legoria del seu viatge.

Al gimnàs, guarnit de margarides de diversos dissenys –*un mar de margaritas*– comença una petita representació que simbolitza un viatge al nou destí i que va ser interpretada per alumnes del centre.

L'actuació finalitza amb un monòleg que, a través de la veu del capità, li agraeix la seva dedicació mitjançant aquestes paraules:

"Avui, però, és un dia especialment feliç perquè m'enduc de passatgera a qui durant molt de temps ha pilotat aquesta nau. Han estat molts anys d'il·lusions i d'esforços que no cal que us expliqui, perquè els coneixeu de sobres. Deixeu-me només, i ja acabo, que, en nom de tots, li doni de tot cor les gràcies"

La Margarita treballa des d'ara com a directora-adjunta a la nova delegació d'Educació del Vallès Oriental i Maresme.

(2008)

Juguem amb el **25**, t'hi animes?

- 1) Es tracta de “construir” el número **25** emprant exactament quatre nombres 4. Pots fer servir la suma, la resta, la multiplicació, la divisió, les potències, l'arrel quadrada i l'adjunció de xifres (per exemple, el 44 compta com dos 4).
- 2) Ara has de calcular de quantes maneres diferents es poden tenir **25** cèntims amb monedes de 5, 2 i 1 cèntim.
- 3) A veure si saps afegir un únic objecte en el lloc adequat per tal que sigui certa la igualtat

$$25 = 11001$$

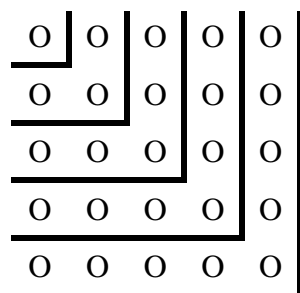
- 4) Ara un repte superior. Intenta construir un quadrat màgic posant tots els nombres naturals de l'1 fins al **25** en una quadrícula 5 X 5 de forma que cada fila, cada columna i cada diagonal sumin el mateix.
- 5) Aquest és senzill: compta quants capicues de 8 xifres pots obtenir recol·locant els nombres

$$25252525$$

Una curiositat sobre el **25**

El **25** és un nombre quadrat en el sentit que 25 punts es poden col·locar en una graella 5 X 5 formant un quadrat. També són nombres quadrats el 16, el 64, el 81, etc

Ara, si observes la figura següent, “veuràs” una propietat molt curiosa dels nombres quadrats.

$$25 = 1 + 3 + 5 + 7 + 9$$

que indica que **25** és la suma dels 5 primers nombres senars. En general, n^2 és la suma dels primers n nombres senars. Així, 81 és la suma dels 9 primers senars.

I a l'inrevés també és certa, com que $1 + 3 + 5 + 9 + \dots + 199$ és la suma dels 100 primers nombres imparells, resulta que la suma és 100^2 que és 10000.

Uns mots creuats amaritats

La particularitat consisteix en el fet que cada definició només conté lletres que formen part del nom que ha tingut el nostre institut fins fa poc: "IES Marina". Una paraula de 9 lletres les conté totes. La vocal **o** no hi pot ser, les vocals **a** i **i** no poden aparèixer més de dues vegades, pot haver-hi una **m** però no la **t**.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1									
2									
3									
4									
5									
6									
7									
8									
9									

Horizontals.- **1.** Hi posaries oli i sal. **2.** Serveix per aguantar les ulleres. Entrada de mar. El centre de Pep. **3.** Al revés, fregui amb sorra. Els peixos se'n mengen la h. **4.** Dotzena lletra de l'alfabet grec. Preposició. Mico. **5.** Riu de Berna. Nota musical. Al revés, sodi. **6.** Final d'infinitiu. Extrems d'arma. Distreta. **7.** Al revés, serveix per a transportar objectes pels rius. Al revés, facis servir els remes. **8.** Al principi de l'era. Natural de Pèrsia al revés. **9.** Nimfa marina. Iode.

Verticals – **1.** Encoratjaries. **2.** Aversió injustificada. Indoeuropeu. **3.** Ruc. Estrany. Centre de l'arc. **4.** Nitrògen. Déu egipci del Sol. Al pare li sobren les consonants. **5.** Descàrrega violenta d'emoció. Passin a penes fregant. **6.** Mitja rima. Al revés, dones moral. **7.** Si la dupliques, és la mare de la mare. N'hi ha de gregues i de llatines. Abans de l'ena. **8.** La més freqüent a segment. Adopti un posat afectat i forçat. **9.** Col·legi de capellans.

Montse Majó

UNITAT DIDÀCTICA: FEM 25 ANYS

1. LECTURA

"Quines ganes d'entretenir el personal! Com si no n'hi hagués prou, de feina! Perquè, què són vint-i-cinc anys? Surt el tema i, allò que dèiem, tothom es posa impúdicament a fer números: "*Jo ja en porto 20 aquí*", "*Doncs, quan tu vas arribar jo ja en portava tres, nen*", "*Jo vaig arribar l'any que vam inaugurar el nou edifici*" "*Quan va ser? El 92? El 93?*". De vegades sentim la mirada, entre condescendent i divertida, d'alguns dels companys més joves, que semblen sucumbir a la temptació d'afegir-se en secret a aquest ball de xifres i anar sumant: 40, 62, 81, 104 anys...

I és que, t'ho miris com t'ho miris, vint-i-cinc és una xifra tirant a insignificant. Sense anar més lluny, penseu en els anys que fa que hi ha vida a la Terra, o en les últimes xifres sobre dèficit públic. O, sense moure'ns de l'institut, proveu de fer quatre números, així per sobre. Mireu-vos l'edifici. Les torres. Quants esglaons hem pujat i hem baixat en aquests 25 anys de no res? Quantes vegades hem calculat els graus que ens faltaven per no passar fred; hem obert i hem tancat portes de panys diferents; hem descobert nous racons mentre ens prestàvem a jugar a fet i amagar amb els alumnes més eixerits?

Hi ha xifres que tenen una certa entitat d'entrada, com la quota mensual de la hipoteca, i n'hi ha que l'adquireixen amb el pas del temps: Els noms dels alumnes que cada any aprenem i després oblidem. Els pares a qui hem trucat. Els fulls d'incidències que hem redactat. Les salutacions tipus "*Adéu, profe*". Les boles dels ratolins perdudes. Les actes signades. Les lleis d'educació... I, igualment, hi ha xifres que arriben a semblar inabastables: Els exercicis foniàtrics tipus "*Calleu!*", "*Un punt més si...*" "*M'heu entès?*", "*Voleu escoltar?*". Tots els controls que hem preparat i hem corregit. Les agendas perdudes. Les notes falsificades. Els fulls d'incidències inútils. Els expedients que hem obert. Els llibres d'escolaritat, les baixes, les altes. Les fotos que hem hagut d'enganxar, les llistes per revisar, les actes pendents de signar. Els exercicis empàtics tipus "*Tu pots fer-ho*", "*Ets un tio/tia collonut/da*" o no tan empàtics tipus "*Trucaré a casa teva*", "*Tindràs una comissió de convivència*". Les operacions de rescat (*Per trucar a casa? És que em fa mal la panxa i/o Que tinc variable i no sé on em toca*). Les unitats de salvament (**A.** *Em deixes un euro per anar a la cantina? M'he deixat l'entrepà a casa.* **B.** *Tens una compresa? És per a una amiga, que li fa vergonya*). Les cares de compunció i les crides a la calma. I a tot arreu un nombre infinit d'esforços per entendre, reconduir, fer entendre, compensar, reconèixer, animar, establir complicitats... i dia rere dia fer balanç: avui sí, avui no gaire, avui quin desastre!

Són prou vint-i-cinc anys per fer previsions? I tant, perquè les previsions, com bé saben els economistes, tampoc no cal que l'encertin: la qüestió és passar l'estona. Així, doncs, hi ha xifres que ara mateix podríem predir que en els propers anys aniran evolucionant a l'alça, com la mitjana d'edat dels docents, el nombre de professors jubilats o el de baixes per malaltia. D'altres és possible que es mantinguin constants, com el nombre de discussions sobre qui ha de repetir curs i qui repeteix finalment; l'índex d'alteració hormonal en arribar la primavera, o el nombre d'aspirants a la direcció del centre. I hi ha xifres que, sens dubte, a tots ens agradaria que anessin a la baixa, però com que tothom sap a què ens estem referint, tampoc no cal escarrassar-s'hi.

El temps dirà, i, això sí, esperem que tingui molt a dir. Perquè, en definitiva, què són vint-i-cinc anys? Tal com estan les coses, poc més que mitja adolescència. Per tant, confiïem que entre tots, els

qui hi som i els qui vindran, continuarem fent d'aquest centre una realitat plena de vida, amb tota la complexitat que li és inherent i la mateixa il·lusió dels qui hi hem treballat en un moment o un altre d'aquests brevíssims 25 anys. "

2. EXERCICIS

Llegeix la lectura anterior i a partir de la teva experiència omple la graella que tens a continuació. Després posa en comú la teva informació amb els teus companys de guàrdia, classe, departament o cantina, i proveu de fer un text que reculli els diferents punts de vista.

	<i>IDEES</i>
Coses que he fet com a mínim 25 vegades	
Coses que he fet centenars de vegades	
Coses que he fet milers de vegades	
Coses que he jurat un munt de vegades no tornar a fer (25 o més)	
Coses que encara no he fet, tot i que m'hagués agradat fer-les una pila de vegades (més de 25)	

PROGRAMACIÓ

OBJECTIUS	Fer una petita aportació a la celebració del 25è. aniversari de l'IES Marina
COMPETÈNCIES BÀSIQUES	TOTES
CONTINGUTS	Llegir, planificar i refer un text. Reflexionar sobre el pas del temps
CONNEXIONS AMB ALTRES MATÈRIES	TOTES
CRITERIS D'AVALUACIÓ	Haver esbossat un mig somriure durant la lectura del text. Haver sentit l'impuls d'omplir la graella.

Una proposta interdisciplinària d'Esperanza Casabella, Elisabet Córdoba, Antonio López, Ernesto Nogueira, Ricard Sebastià, Bienvenida Silvestre i Ester Valero

SOLUCIONS

Al “juguem amb el 25”:

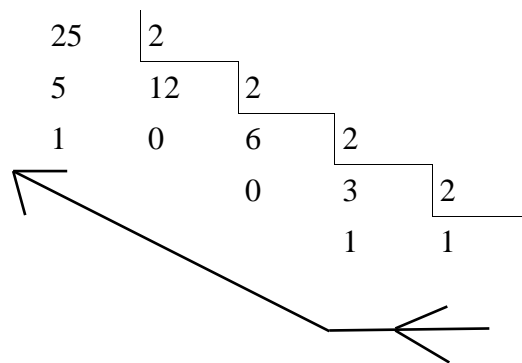
$$1) \left(4 + \frac{4}{4}\right)^{\sqrt{4}}$$

$$2) 42$$

3) $25 = 11001_2$, és el 25 expressat en base 2, en sistema binari.

$$11001_2 = 1 \cdot 2^4 + 1 \cdot 2^3 + 0 \cdot 2^2 + 0 \cdot 2^1 + 1 \cdot 2^0 = 25$$

i s'obté dividint repetidament per 2 tal com es mostra a continuació

4) És senzill saber quant ha de sumar cada línia perquè és

$$\frac{1+2+3+4+\dots+25}{5} = \frac{325}{5} = 65$$

Et donem dues solucions que són més que màgiques.

Primera solució

17	24	1	8	15
23	5	7	14	16
4	6	13	20	22
10	12	19	21	3
11	18	25	2	9

Es pot observar que, a més a més, els nombres simètrics respecte el centre sumen el mateix:

$$24 + 2 = 1 + 25 = 8 + 18 = 23 + 3 = 5 + 21 = 14 + 12 = 17 + 9 = 15 + 11, \text{ etc}$$

Segona solució

7	20	3	11	24
13	21	9	17	5
19	2	15	23	6
25	8	16	4	12
1	14	22	10	18

Aquesta solució és, a més a més, pandiagonal que significa que també sumen 65 altres línies paral·leles a les diagonals. Per exemple:

$$13 + 20 + 22 + 4 + 6 = 65 !$$

$$25 + 2 + 9 + 11 + 18 = 65 !$$

$$3 + 17 + 6 + 25 + 14 = 65 \quad \text{Sorprenent!}$$

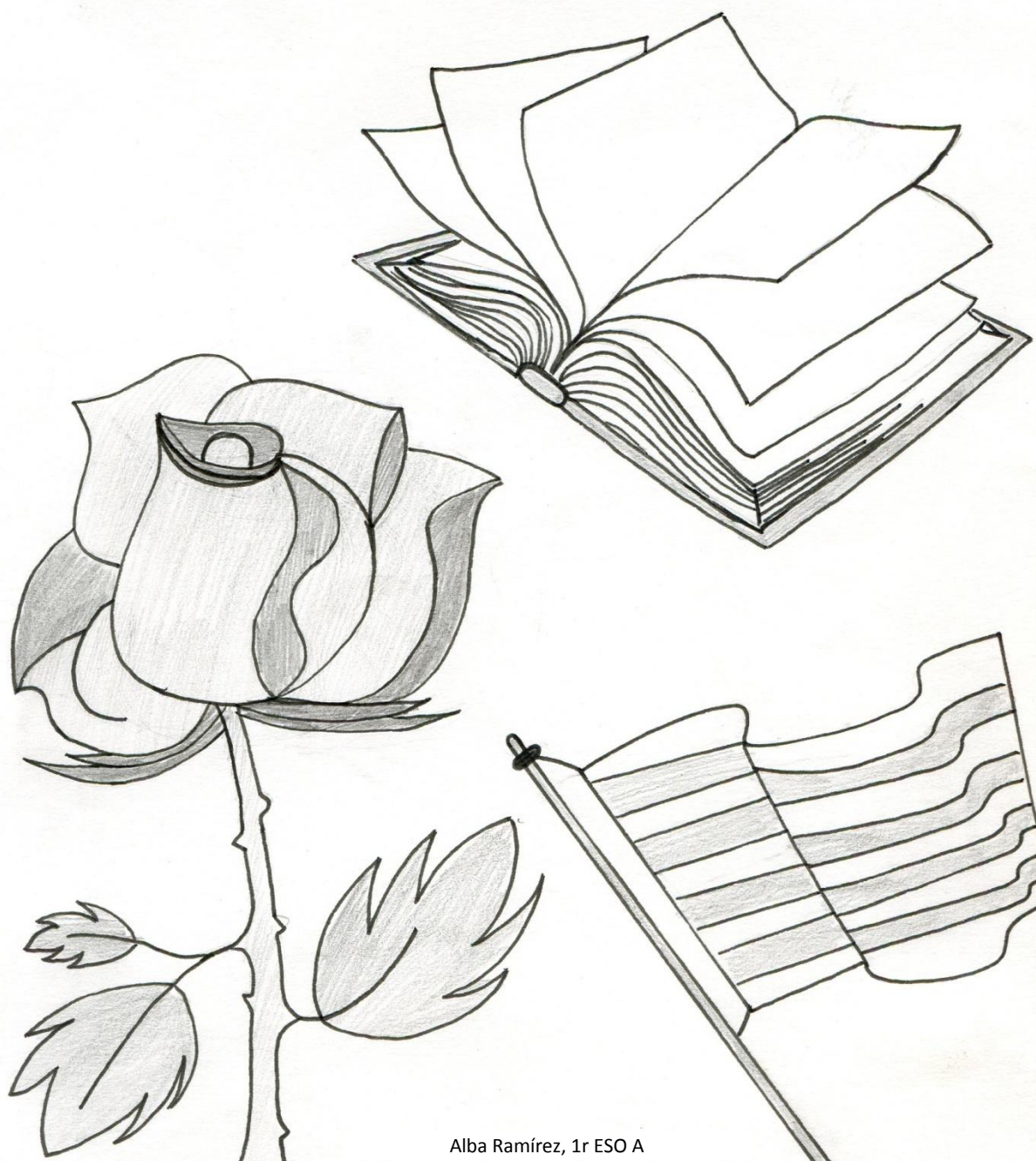
5) Per la simetria dels capicues equival a comptar els nombres de 4 xifres que es poden fer amb els nombres 2, 2, 5, 5. La resposta és 6.

Als mots creuats:

	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	A	M	A	N	I	R	I	E	S
2	N	A	S		R	I	A		E
3	I	N	E	R	A			A	M
4	M	I		A		S	I	M	I
5	A	A	R		R	E		A	N
6	R		A		A	M	E	N	A
7	I	A	R		S	I	M	E	R
8	E	R		A	I	N	A	R	I
9	S	I	R	E	N	A		I	

CONCURS LITERARI

2010

Alba Ramírez, 1r ESO A

UN REGAL PER AL MARINA...

L'institut feia anys, així que vam pensar que li podríem fer un regal, un regal amb dedicatòria. Ens va semblar que el millor homenatge per a un lloc que alberga tantes vivències i sentiments seria dotar-lo d'un *alter ego* i fer-lo esdevenir escenari i personatge de ficció. És per això que a les bases del concurs literari d'enguany es demanava que, almenys en la modalitat de narrativa, els textos gressin a l'entorn de l'institut i dels seus 25 anys.

La infinita imaginació dels alumnes ha permès que aquest Marina literari hagi estat testimoni d'històries fantàstiques (l'arribada de Sant Jordi, l'arribada a la Lluna), d'històries de por (en què han aparegut homes llop, incendis misteriosos, l'esperit de Halloween...), d'històries tristes (amb personatges víctimes de la intolerància, l'agressivitat...) i, sobretot, de moltes, moltes històries d'amor (amors desgraciats, amors triomfants, amors homosexuals, amors retrobats, amors a través del temps...).

Tot reflexionant sobre si la realitat supera la ficció, us convidem a gaudir ara de la lectura dels textos guanyadors.

CATEGORIA A (1r i 2n d'ESO)

Sant Jordi a l'Institut Marina!!

Hi havia una vegada un cavaller que es deia Sant Jordi. Un dia anava pel bosc molt tranquil, de cop va vindre el drac que feia tres metres i li va dir:

-Si no em deixes ser l'heroi de la llegenda no viuràs més en aquest poble.

Sant Jordi no tenia por i li va contestar:

-Mai et deixaré ser l'heroi de l'obra, que la llegenda no es canvia, i si m'hi nego què em faràs? -va contestar

Sant Jordi amb un to groller.

El drac es va enfadar molt i va fer un encanteri i Sant Jordi va ser transportat a un món paral·lel, era el segle XXI...

Sant Jordi estava a un poble petit que es deia la Llagosta, va aterrar a un institut on hi havia tres torres.

Tots els alumnes el miraven i es reien d'ell per la seva armadura i la cresta del casc. Sant Jordi, amb molt orgull, passejava per aquell institut i es va trobar amb una noia que es deia Mònica, era molt popular a l'institut i molt bona persona, llavors li va preguntar a Sant Jordi:

Alba Benítez, 1r Batxillerat

-Qui sou?-va preguntar la Mònica.

Sant Jordi, molt enfadat, va respondre:

-Sant Jordi, l'heroi de la llegenda !

La Mònica no se'l va creure, però va decidir modernitzar-lo.

Després de les classe ella va portar Sant Jordi a la Maquinista, el centre comercial mes famós de Barcelona.

La Mònica li va comprar de tot: vambes, samarretes, pantalons , jaquetes, etc., etc.

Al dia següent ningú es va burlar de Sant Jordi, al contrari, tothom volia ser amic seu, però Sant Jordi ja no feia cas a la Mònica.

Ella va sortir corrents a la cantina, que era l'únic lloc que Sant Jordi no havia descobert, però els seus nous amics van portar Sant Jordi a la cantina a menjar, i va veure la Mònica plorant i va anar corrents a veure el que li passava i li va preguntar:

-A veure tia, ara què et passa?-va preguntar Sant Jordi amb un to de xuleta.

La Mònica va veure que s'havia tornat un xulo i li va contestar:

-Que ja no ets el mateix Sant Jordi de la llegenda, ets un diferent, ara ets tot el contrari a un cavaller.

Sant Jordi va sentir que tenia raó.

I sempre tenia sota de la seva roba nova l'armadura, de cop va trencar tota la roba i es va deixar ficada l'armadura.

Els drac des de sempre havia estat observant Sant Jordi i es va enfadar molt quan va veure que es va adaptar molt bé. El drac va decidir anar a fer-li una visita...

El drac va aterrar a l'institut i va anar directe a la cantina i va dir:

-Sant Jordi, et repto.

Sant Jordi va contestar:

-D'acord, et mataré.

Es van reptar els dos i...

SANT JORDI VA GUANYAR!!

I la Mònica i Sant Jordi es van fer *nòvios*, i Sant Jordi va pensar que millor quedar-se al segle XXI...

Marta Pérez
1r premi Narració en català

Sant Jordi

Cada dia de matí
 Surto a regar el meu jardí
 Oh! una rosa ha sortit
 La primavera ja és aquí.

La diada de Sant Jordi a la fi ha arribat,
 Nois i noies contents l'han celebrat.
 Llibres i roses s'han regalat,
 Per celebrar que Sant Jordi el drac ha matat.

A nens i nenes ha menjat,
 I Sant Jordi a la princesa ha salvat.
 Amb una llança l'ha matat,
 I de la seva sang una rosa ha *florejat*.

La princesa i Sant Jordi estan enamorats,
 I en un gran castell s'han casat.
 Tots dos plens de felicitat,
 Anissos van regalar als convidats.

Marta Díaz
1r premi Poesia en català

Los amigos

Un amigo de verdad
 Es una muestra de caridad
 En que te das cuenta que lo tienes
 Cuando por tonterías lo pierdes.

A un amigo le cuentas tus penas, tus amores
 Pero sobre todo todas tus preocupaciones
 Ya que en él tú crees
 Porque como un hermano lo ves.

Ellos suelen estar ahí para ayudar
 Y a veces incluso para aconsejar
 En momentos en que no tienes fuerza
 Y las penas a entrar comienzan.

Esther Gámez, 1r ESO E

Hay veces que te peleas por tonterías
 Que después no se perdona,
 Y dices que las peleas son una porquería
 Porque el problema no se soluciona.

Después de una larga batalla sin palabras,
 Solamente utilizando un hola y un hasta luego,
 Peleando como dos locas cabras,
 Se acabó esta dura batalla sin palabras
 Volviendo a ser amigos
 Cruzando largos caminos.

Tomás Carrasco
1r premi Poesia en castellà

CATEGORIA B (3r i 4t d'ESO)

El despertar de una sociedad mejor

La deslumbrante y clara luz del sol me hizo abrir los ojos. Era un bonito día de primavera. Mi madre gritó que ya estaban hechas las tostadas. Mientras se me cerraban los ojos hice la cuenta adelante del 1 al 10 para levantarme, me quedé clavado en el 2,2,2...Noté como me quitaban las calentitas sábanas de encima...maldita sea.

Fui a comer las increíbles tostadas, si os soy sincero...no eran las mejores, pero no le dije nada por no herirla, al fin y al cabo es mi madre.

Quedaban 20 minutos para empezar las clases. Mi madre me advirtió que no iba a llegar puntual...para variar. Me cambié tan rápido como las balas. Ya salía de casa cuando mi madre me dijo:

- ¡Chiquillo! ¿Se puede saber qué demonios haces con la mochila? ¡Que hoy es la reunión en el ágora y no hace falta! Válgame dios, donde tendrás la cabeza. Seguro que en alguna jovencueta, ¿en qué estarás pensando?

Tenía razón. Dejé la mochila encima la mesita del comedor, pero antes saqué mi diario, del cual no me separo, ya que es mi mejor amigo...por no decir el único. La verdad es que estaba despistadillo, pero no pensando en ninguna chica, si acaso en algún chico. La pobre de mi madre desconocía mi TENDENCIA (faceta) homosexual, por la que soy tan juzgado en el instituto. Se ríen, se burlan, únicamente por ser diferentes a ellos. Así son los jóvenes de hoy en día, qué vergüenza de sociedad. Yo, en cambio, intento hacer oídos sordos a todos esos comentarios y rumores que se dicen de mí. Al fin y al cabo, ¿quién no ha sido víctima de alguna injusticia? Me cuesta no reaccionar ante un escupitajo de algún alumno, que está siendo educado...o al menos se intenta. Pero supongo que no es su culpa, a esta sociedad le cuesta aceptar lo distinto.

Cuando llegué al instituto, impuntual... (Para variar) me hicieron un corro y me *hincharon* a collejas. Yo intentaba salir, pero eran muchos. Aguanté las collejas como un hombre. Fui a la torre del aire, donde tenía clase. Me senté en la silla, pero estuve esperando durante diez minutos y nadie llegaba...me puse a leer el diario y a escribir sobre él. Estaba tan furioso como siempre que escribía en él, es mi válvula de escape. Para todos aquellos que no tengan diario ni hayan tenido, se lo recomiendo, es tal la emoción y el desahogo al escribir tus pensamientos... al plasmarlos en un folio es como si los liberaras. Puse de vuelta y media a la maldita sociedad en la que vivimos. Reclamaba mi derecho a ser igual que todos a pesar de mi homosexualidad. El corazón me latía a cien por hora, hasta que decidí dejar de escribir y cerrarlo. Recliné la cabeza sobre mi mano, estaba apoyada en la mesa y me quedé frito.

Todos los alumnos estaban en el ágora. Era el plan y el día perfecto, ¿cuánto tiempo lo estuvimos planeando? Quizás medio año. Vengarnos de todas esas horas encerrados en las clases. De los malditos profesores. De los partes, los chillidos, las broncas, los chivatazos a nuestros padres...Sí, ahora era nuestra hora. Todos, los tres, teníamos dos barriles de gasolina. Durante una hora, los estuvimos esparciendo por las escaleras de las torres. Nadie se percató de que estábamos allí, ya

que todos estaban concentrados en el discurso de la directora, en el ágora, sobre el estúpido aniversario del colegio. Marcos, en la entrada de la torre del fuego, fue el primero en tirar una cerilla encendida. Félix el segundo, en la torre de la Tierra y yo, el tercero y el último, en la del Aire. Salimos con el rabo entre las piernas, pero bien orgullosos de nuestra obra. Saltamos las vallas de la carpa.

Esta vez, no me despertó ni el sol ni los chillidos de mi madre, fue la alarma de incendios y un olor muy desagradable a quemado. Sin separarme de mi diario, me acerqué a la puerta, y para mi sorpresa, las escaleras ya no parecían unas escaleras, sino la bajada hacia el infierno. Todo era muy tétrico, cada vez me costaba más respirar, los ojos me picaban, gritaba desesperado pero nadie me oía, escuchaba los crujidos de las paredes al arder. Respirar era cada vez más difícil y conseguí abrir la ventana, justo en ese momento recordé, que hoy era la reunión en el ágora, menudo descuido el mío, yo no tenía que estar ahí.

Todos los alumnos estaban en el parque popular, más de uno lloraba, lo pude ver, gracias a mi buena graduación de gafas. Había varios camiones de bomberos. Un bombero con prismáticos me localizó. “Gracia divina”. Lo supe, porque sin duda me señalaba a mí. Intentó subir, pero se lo impidieron los otros bomberos cogiéndole de los brazos...imaginé que sería porque no merecía la pena arriesgar la vida por un homosexual...realmente me creía lo que decía, por muy triste que parezca. Me senté en una de las sillas estropeadas de clase y quise morir. Nunca había tenido esa sensación, dicen que cuando estas a punto de morir recuperas todo tu pasado. A mí no me pasó exactamente eso, me puse a leer el principio de mi diario. 15-3-04. La primera hoja empezaba así. Eran las primeras muestras de *bulling*, del cual era víctima, soy y seré. ¿Qué digo? Si estoy a punto de *palmarla*, estirar la pierna, morir, morder el polvo...como se quiera llamar. Aunque no creo que nadie, excepto mi madre, me vaya a echar de menos, o eso espero. El resto no. Todo el mundo tiene que morir, antes o después. Es nuestro destino desde el primer suspiro. Me arrinconé en la esquina del aula, evité ante todo que se quemara mi diario. No os voy a engañar, insistí en no morir tosiendo e intentando sobrevivir, pero era inútil, el humo inundaba mis pulmones, cerré los ojos...

Cuando despisté a mis compañeros de trabajo, me abrí paso entre las llamas, subí las escaleras, sin pensármelo dos veces, ese chaval no podía morir allí arriba. Subí, y cuando al fin llegué a la clase en llamas, lo vi tumbado boca abajo con una libreta bajo el abdomen como evitando que

se convirtiera en cenizas, realmente curioso... El chaval ya no respiraba. Le cogí la libreta, en la portada Mi Diario y me di media vuelta, justo tras pasar la puerta oí una débil tos. Me llené de esperanza y volví rápidamente, insistí en que el chaval sobreviviera, prestándole mi máscara de aire, tal como me habían enseñado en las clases de bomberos, conseguí que el chico sobreviviera. Lo bajé a costas junto su diario.

Abrí los ojos y desperté, a la mañana siguiente estaba en el hospital, envuelto entre cables. Resulta ser que a un cotilla periodista que estaba en la zona del instituto le cayó en las manos mi diario, ¿cómo no?, lo leyó. Nada más despertarme me intentó convencer que le dejara publicarlo en su periódico. Sin pensármelo dos veces, le negué el permiso, ¿cómo iba a dejar que saliera a la luz mi vida, el *bulling* sufrido? Ni loco. De seguida mi madre se echo a mis brazos llorando de felicidad. Me dijo mientras se le resbalaban las lágrimas que no le volviera a dar esos sustos. Entró la enfermera, les echó de la habitación tanto a mi madre como al oportunista del periodista, con la excusa de que tenía que descansar. Me dormí, me despertaron unos pequeños susurros en mi oído derecho, era una cara que no sé de qué me sonaba, la reconocía pero no sé bien bien de que, una sensación muy extraña fue la que sentí. Me dijo que también había leído el diario y que no me lo tomara a mal, pero que esa dura realidad tenía que saberse. Ya lo tengo, era mi salvador! El bombero! A él no le podía negar nada...

A la mañana siguiente salió publicado en los periódicos, no en solo en uno, sino en varios. Lo pude saber gracias a que la enfermera me trajo el diario a la habitación 394, la mía. Caí en un placentero sueño.

No esperaba ninguna visita y aún menos la de ellos. Eran los causantes del incendio. Se ve que antes de ingresar en el reformatorio, habían pedido visitarme en el hospital para pedirme disculpas, resulta que leyeron mi diario y se habían dado cuenta de la injusticia que habían hecho, se arrepentían. Pasamos una agradable mañana, no eran tan crueles como hacían imaginar sus pintas macarras. Seguido entró por la puerta otra inesperada visita, al verle me quedé sin habla, de nuevo tenía miedo, quería llamar a la enfermera pero me quedé paralizado. Era el cabecilla de los que me agredían constantemente. Para mi sorpresa sabía leer... y leyó Mi Diario. Venía por fin a pedirme disculpas, decía que se arrepentía *mazo*, y lloró como una magdalena.

Todo no era nada más que un sueño. Lo pude saber gracias a esa típica impresión que te despierta y crees que te endereces en la cama porque vas a caer hacia atrás. Todo son impresiones. Allí estaba tumbado con las quemaduras y con la única compañía de mi madre que leía mi diario en el periódico, sorprendiéndose de mi homosexualidad... pobre incrédula.

En un mundo sensato esto no habría pasado, pero en un mundo humano esto tampoco habría sido un sueño.

Erika Guinó
1r premi narració en castellà

He is the only one...

- Marry me

"We met in high school. I was 16 and he was 17. I had a very boring life, doing homework and going out with my friends, always the same, until I saw him for the first time. He was new at school, he was tall and handsome with blond hair. I liked him from the first moment I saw him, all my friends told me that I had to speak with him, but he seemed very serious and I was very shy. He made friends very quickly, they were a group of rebel boys, I didn't understand why he liked being with these people. I wanted to talk to him, but his friends and he were always laughing at us. I always told my friends that he was different than his friends, I knew it. I hated weekends because I didn't see him, and when we were in high school he was always surrounded by his friends smoking.

I couldn't stop thinking about him, I needed him to tell me something. All my friends already had a boyfriend, apart from me. I was going crazy, I had never felt something for someone and for so long. I did not know what to do, until one day I found a letter in my locker. "Can you meet me tomorrow at the station?"

I couldn't believe it. It was his handwriting, I ran to tell my friends and when I told them, they didn't know what to say, until they began to shout all. I had waited a long time for that day. I couldn't sleep that night, I had many questions, did he like me or just wanted to talk about something?, And if he liked me because he had waited so long?

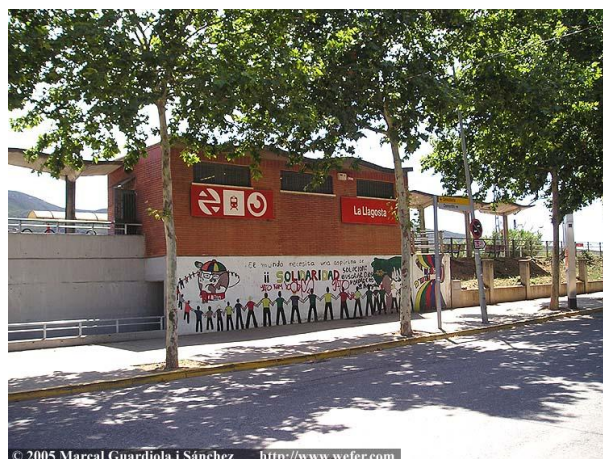
I was at the station, waiting and I saw him, it was rare to see him alone without all his friends. He was handsome, very handsome. He said hello and he started talking. He was very sweet and very nice. After that day we met all the days. My friends told me I was stupid, I had to kiss him. But I didn't want to spoil it, I was happy talking to him and seeing him every day.

Until one day I kissed him, he didn't say anything, I started to feel scared_ because I thought he would be angry, but then he kissed me again. It was the happiest day of my life.

After that day, he was with me all the time. We were inseparable and I knew from the beginning."

-Will you marry me? - He said it again.

-Yes, I will- I thought the whole time that we had been together since high school.

Claudia Serrano
1r premi narració en anglès

Ella

Rin, Rin!

Com cada dia m'aixeco del llit pensant que és un dia més, trista, miro el calendari, demà farà un any, un llarg any, des del dia que ...

Va ser a finals d'abril quan vaig conèixer una noia que anava al meu institut, era alta, esvelta, amb el cabell llarg de color marró clar, amb uns ulls que mai havia vist, d'un verd, tan verd que et podies perdre en ells. Poc a poc la vaig anar coneixent perquè anava amb mi a classe, poc a poc ens vam fer més amigues i vam començar a ser inseparables, cada dia anava a casa seva, cada dia sortíem al carrer i el dia que no podíem parlàvem per telèfon, la seva mare era una dona que no estava molt pels seus fills, però els estimava, ella i jo anàvem juntes a buscar la seva germana petita al col·legi, la portàvem al parc, anàvem a comprar, jo l'ajudava en tot el que podia, ella era molt important per a mi, m'havia ensenyat el valor de l'amistat, ella era la meva millor amiga.

Va passar el curs, els professors van cometre l'error més gran de la seva vida. Em van asseure al seu costat, ella no era molt llesta, més aviat li costava molt, i jo tampoc ho era però m'esforçava tot el que podia, em va començar a distreure i ella es va distreure més, les seves notes van baixar fins que va donar el curs per perdut i a les classes, no feia res, només passar-me paperets i jo era la que li deia que seguís estudiant, que no li agradaria repetir però no em va fer cas.

El dia del seu aniversari vam anar a la piscina del poble per celebrar-ho, ens van presentar unes noies molt agradables que eren un o dos anys més grans, anaven a l'altre institut, l'IES MARINA, un institut molt gran amb tres torres al mig. Al cap de tres dies, va estar molt estranya i jo em vaig preocupar per ella i li vaig preguntar què li passava i em va explicar que una de les noies que vam conèixer el dia del seu aniversari, la més alta de totes, l'estimava però el més sorprenent era que ella també. Jo al principi no m'ho vaig creure però van començar a sortir juntes, era estrany però

ella era molt feliç i jo estava contenta per ella. La seva relació va durar un mes, perquè la noia alta, una tal Sònia, ja no l'estimava. Ella va quedar destrossada, trista, molt trista, la vaig anar animant i distraient però ella només pensava en una cosa: Sònia.

Va començar a conèixer a gent de no molt bona influència, gent que es tirava tot el dia al carrer fins les tantes de la nit, que feien campana i que fumaven, a mi no m'agradava molt aquella gent però a ella no semblava importar-li. Vam començar a sortir de tant en tant amb aquella gent i a mi, com que no em deixaven sortir tant com ells, ella sortia amb ells quan jo no hi era.

Aquella setmana va ser la més estranya de la meua vida, em sentia com si me l'estiguessin robant, cada vegada sortíem menys juntes, i jo l'estimava tant, va arribar un moment que ja mai em trucava ni quedàvem, jo estava molt trista, pensava que ella seria una persona que estaria sempre al meu costat, havíem passat tantes coses juntes, però a ella no semblava importar-li.

Vaig estar tota la nit de diumenge pensant en ella, l'enyorava tant, i de cop i volta el meu cor va començar a batejar d'una manera que mai havia batejat, em va fer mal la panxa d'una manera que mai m'havia fet mal, vaig pensar en ella d'una manera que mai havia pensat i em va costar molt d'assimilar, vaig plorar molt perquè no ho volia acceptar, em vaig enfadar amb mi mateixa, però la veritat era que el meu cor no la volia perdre i la manera per recordar-la sempre va ser... enamorant-me d'ella, sí, em vaig enamorar de la meua millor amiga, i això em va matar, jo no volia, no podia ser veritat, em va costar, però ho vaig acceptar.

Faltaven tres dies per acabar el curs, ella, que encara seia al meu costat, estava molt contenta perquè acabés però jo no, mai més estariem juntes a classe, mai més la veuria tant i l'any que ve, jo seria al següent curs i ella repetia, la trobaria tant a faltar, em sentia tan trista que vaig estar tota la nit plorant, com podia ser, si

feia tres dies que érem inseparables i ara passés de mi, jo la vaig veure molt feliç quan érem amigues i ja no sé comptar les vegades que he pensat en què he fallat, en què m'he equivocat i què no he sabut arreglar.

Aissa Bouyamaad, 2n D

Al dia següent, la veritat és que em va sorprendre, em va dir si volia que anéssim juntes a passar el dia a Barcelona. Jo estava molt contenta, aniríem ella i jo soles tot un dia, no m'ho podia creure, en aquell moment un munt de papallones em van pujar per tot el cos i van explotar totes a la meva panxa, era un sentiment que mai havia tingut per ningú. Vaig decidir que el dia que anéssim a Barcelona li diria que l'estimava però no amb la intenció que ella també m'estimés, sinó, per treure'm el nus que tenia a la panxa i perquè sabia que mai més estaria al meu costat, i així va ser, em va costar molt dir-li que l'estimava però ho vaig fer, em va dir que no passava res, que m'estimava però només com a una amiga, ella seguiria igual com sempre amb mi, però no va ser així.

Vaig marxar de vacances i jo la trobava molt a faltar, cada dia pensava en ella en cada lloc i en cada moment, i crec que ella mai va pensar en mi i això em va posar més trista. Quan vaig arribar, la vaig tornar a veure i em va saludar amb desgana i sense alegrar-se de veure'm, el

pitjor de tot era que la noia alta, la Sònia, anava agafada de la seva mà.

Va començar el curs i vaig fer noves amigues i els vaig explicar el meu mal amor i em van animar, em van consolar i em van fer riure, em van demostrar que estarien sempre al meu costat i gràcies a elles vaig començar a oblidar-la, o això creia. No sé com li vaig deixar de parlar i ella em va deixar de parlar a mi, cada vegada que la veia el cor em feia mal, em volia morir si no la tenia amb mi, i cada dia durant un any la vaig estimar com ningú ho ha fet, a les nits no podia dormir perquè pensava en ella, pensava cada moment del dia que l'havia vist, cada segon i cada gest i recordava els dies en què érem inseparables i tornava a plorar i plorar sense consol.

Després de sis mesos em va parlar, aquell dia el recordaré sempre, em va dir que què ens havia passat, que em trobava a faltar, que recorda tots els moments que vam estar juntes i em va preguntar si encara l'estimava i jo ,com una beneïta, em vaig fer mil il·lusions, mil esperances de poder ser el que érem abans , però, en comptes d'això, cada vegada que em creuava amb ella o la veia, ella abraçava la Sònia, o li feia un petó, allò sí que em feia mal, molt mal, al meu pobre cor. Hi havia dies que pensava que ja no l'estimava i m'alegrava, però era tornar-la a veure i tornar al de sempre i només desitjava el dia de poder-la oblidar.

Avui l'he vist, l'he vist a ella, però amb uns altres ulls i la primera cosa que desitjava dir-li era: ho sento però ja no t'estimo, m'has fet molt de mal i he patit molt, però ara vull ser feliç, fer la meua vida, que visc del record del passat, un dolç passat que vaig passar amb tu, però la vida dóna voltes i el destí ens va separar, he de guardar-te al meu calaix i oblidar que un dia vaig sentir per tu el que mai havia pensat que sentiria per ningú...

Demà farà un any, un llarg any, des del dia que... em vaig enamorar de la meua millor amiga.

Maria Molina
1r premi narració en català

I si no s'hi hagués fet un institut?

Què hagués passat si fa 25 anys en lloc de fer un institut haguessin decidit fer una llançadora espacial? Jo crec que això hagués fet que la Llagosta fos un dels millors pobles de Barcelona, què dic, i fins i tot d'Europa. En 25 anys en comptes de fer un aniversari podríem celebrar l'arribada del segon país a la lluna, o, segons com es miri, el primer, perquè la primera arribada és un mica dubtosa. Si s'hagués fet hauria passat una cosa així:

Quan el mòdul lunar Marina estava a punt de desenganxar-se del mòdul de comandaments Maverik, a tots els que estaven a la llançadora se'ls va tallar la respiració, ja que era un moment clau de la missió. Tot va sortir bé i en només dues hores el Marina ja estava preparat per a l'allunatge.

Laura Piña, 1r ESO D

Així es va produir i per fi l'astronauta Juan Carlos Reyes va dir una famosa frase que va quedar guardada en la memòria de tots els que estaven veient aquell històric moment: "Sí, sí, sí, la lluna ja és aquí". I el segon a bord, Lionel Hernández, va dir "que et penses que això és una copa?". Van estar mitja hora recollint mostres de la superfície de la lluna. Van posar la bandera espanyola i de la Unió Europea i van tornar cap a la Terra. En tres dies van arribar i es va fer una gran festa.

No sé si això hagués estat bo per a la Llagosta, perquè faria molt de soroll, però donaria molts llocs de treball i aportaria molt de turisme i millors estudis. Però com que això no ha passat val més tornar a la realitat.

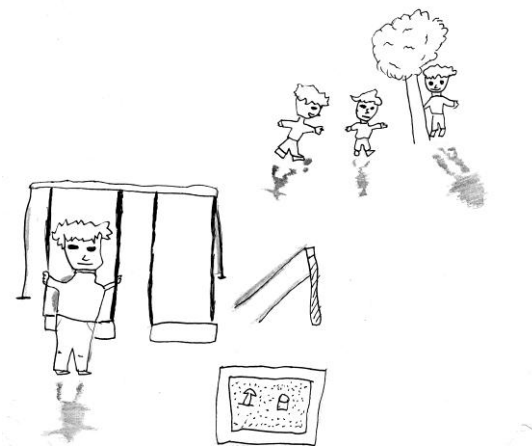
F. Javier Manzaneda
2n premi narració en català

Soledad

Soledad, fría y apagada,
soledad, seca y amarga,
soledad, así, sin más.

Te corre por las venas,
te inunda el corazón,
te coge y no te suelta,
hasta que te quitas el
punzón.

Un punzón negro,
lleno de veneno,

Loïc Piña, 1r ESO D

maligno y que se engangrena,
desde que te entra,
hasta que lo encuentras.

Lo encuentras,
es el fin a los problemas.
Ahora es hora de combatir,
empieza por sonreír.

Soledad, fría y apagada,
soledad, seca y amarga,
combátela, puedes con ella.

Marta Ledesma
1r premi poesia en castellà

Neu dos mil deu

A la Llagosta neu
Oh, Déu meu!

Ningú ho pensava
Que la neu arribava

Quan va arribar la neu
Era març de dos mil deu

Mentre els nens bé s'ho passaven
Els més grans relliscaven
Els mitjans de comunicació
Van tenir problemes en tota la regió.

Les escoles van tancar
I els nens ho van celebrar

La neu se'n va anar
I la festa va acabar.

Rafael Escoz
2n premi poesia en català

Tania Muñoz, 1r ESO E

Mi cielo, Marina

Conocí a Marina cuando aproximadamente tenía 2 semanas de vida. Nacimos, como aquel que dice, juntos, en el mismo hospital, yo 15 minutos antes, ella 15 minutos después. Nuestras madres se conocían aproximadamente desde hacía dos años y entre ellas había una amistad que ni nosotros mismos, al cabo de unos años pudimos superar. Así que crecimos juntos.

Con uno, dos y tres añitos ya nos pasábamos las tardes en casa jugando a las muñecas, a los coches y a cualquier cosa que suelen jugar los niños de esa edad. Empezamos el colegio y, claro está, íbamos al mismo. Así pasaron los años... Siempre recordaré aquel día en el que Marina estaba jugando en el parque y dos niños la empujaron y se cayó en el charco, manchando aquel vestido floreado tan bonito de tirantes que siempre que se lo ponía conseguía mi mirada durante todas las horas del día. Pendiente de ella (como siempre) había contemplado lo ocurrido, y salí corriendo para ayudarla y evitar que le hicieran un daño mayor. Cuando le limpiaba la cara, ella se me quedó mirando fijamente y acercó sus labios a los míos, hasta el punto en el que no cabía ni un átomo, y me dio un beso inocente, un beso de niños. Por aquel entonces yo tenía seis años. Llegó la hora del instituto y a nada estuvimos de separarnos. Su padre fue a la cárcel, por maltratar a su madre, la dulce mujer que me trataba como a un hijo había vivido durante años un infierno.

Por suerte, todo se arregló, y los dos estuvimos juntos el día de echar las matrículas en el instituto IES MARINA, con el que nos sentíamos un poco más grandes por haber empezado esa etapa, una vez más, juntos. También nos tocó en la misma clase y hasta en la misma casa. Y digo en la misma casa porque tras el encarcelamiento de su padre, su madre no podía mantener aquella casa llena de recuerdos donde Marina y yo habíamos estado jugando durante años y años. Y mi madre acogió a la madre de Marina en su casa por un breve tiempo, que se convirtieron en los dos mejores años del mundo. Tenerla cada día mi lado me hacía sentir tan feliz... todo lo hacíamos juntos. Toda mi vida se basaba en ella. Nadie hacía que mi corazón hiperventilara como lo hacía ella...

Llegamos a los 16 años. Ella conoció a Mario, un chico dos años mayor que ella, y dejé correr tanto el tiempo sin decirle lo que sentía que ella se marchó con otro. Y lo tuvo que hacer con Mario.

Cuando Marina venía a mi casa (su madre se marchó a pesar de las insistencias de mi madre), pues eso, cuando Marina venía a mi casa a explicarme todo lo que llegaba a sentir con aquel chico, lo que le hacía, lo que no le hacía, lo que se besaban, lo que no se besaban... Me costaba la vida escucharla, de hecho no quería escucharla, no quería saber por qué se había enamorado de aquel niño con chupa de cuero, que bebía, fumaba y tenía moto. Quería profundizar en su conversación, pero lo único que conseguía es engancharme a aquellos ojos azules que no me dejaban ver más allá.

Poco a poco, se fue distanciando y ya casi no venía a mi casa. Tal vez prefería que no viniera para así no tener que explicarme el daño que Mario le hacía, o quizás sí quería,

Otro día más

Abro la puerta
y me dirijo de nuevo,
apenas sin ninguna fuerza,
a superar mis miedos,
a encontrarme con ella.

Cada mañana la encuentro
esperando en la acera
y la miro de reajo,
pues siento que se acerca.

Es imposible tocarla,
mirarla a la cara,

pronunciar su nombre
o dedicarle unas palabras.

Porque lo que siento por ella
no está dicho ni escrito
y aun así he de ocultar que la amo
como si eso fuera un delito...

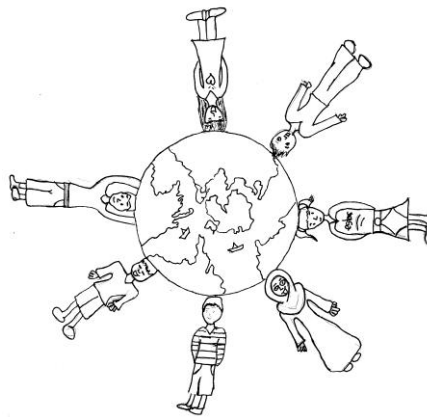
Y cuando imagino que le hablo
no puedo evitar soltar un suspiro,
pues pareceríamos dos amigas
y yo por dentro
fingiendo que la olvido

Jéssica Lozano
2n premi ex aequo poesia en castellà

El mundo al revés

Érase una vez
Un mundo al revés
En el que la gente
No andaba con los pies

En el mundo había un circo
Que a las ciudades y pueblos
de su alrededor
siempre llenaba de ilusión

Nawal Marguich, 1r ESO E

En el circo había un acróbata
Que con los pies andaba
Y la gente que había
Con los pies le aplaudía

Un poco después
De la cama me desperté

Y logré salir
De mi mundo al revés

F. Javier Manzaneda
2n premi ex aequo poesia en castellà

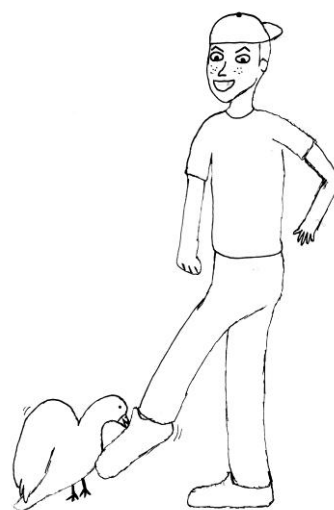
CATEGORIA C (Batxillerat i Cicles Formatius)

Em diuen nen

S'obriren les portes de l'institut i l'alumnat matriculat començà a entrar, algun amb més pressa que d'altre, i a dividir-se per grups que més tard arribarien a les seves aules respectives. Però ell encara no entra. No s'arrisca a les multituds. Fa un darrer cop d'ull i quan el pati queda buit, aixeca el cap abans cot i es decideix a anar passant. El fet que fos un colom el preocupava encara més del normal. Per suposat, ell no estava ni tan sols matriculat a l'Institut Marina, però anava d'una forma clandestina i amb excessiva assiduïtat a les classes de la torre de Foc, on normalment són els alumnes de quart d'ESO i els de batxillerat, per poder gaudir de l'ensenyament com qualsevol humà. Emprengué, doncs, la volada fins arribar a la finestra del tercer pis, tot travessant el mur exterior. Aquell dia estava de sort, ja que a la classe s'impartia la seva assignatura preferida, Història del Món Contemporani. Mentre l'hora anava passant, ell es preguntava milers de cops sobre si hi havia algun colom famós, potser algun missatger, que hagués salvat centenars de vides, i somiquejava per la idea del seu anonimats. Certament, la seva major ambició era arribar a participar a la societat del homes i ser-ne un membre destacat. Tot i ser un colom, tenia deliris de grandesa. Sempre li passava pel cap la imatge d'un colom extremadament intel·ligent per a la seva condició que esdevé un dels pilars fonamentals del pensament, un científic de renom, un ídol o fins i tot, un astronauta. Sabia que qualsevol d'aquests somnis no era res més que això, una utopia, coneixent les limitacions del seu cervell.

Així doncs, es va plantejar d'estudiar sense descans per tal d'assolir el nivell màxim que es pot permetre un simple colom. I va assistir sense falta a totes les classes del curs, de vuit

del matí a cinc de la tarda, fent els descansos del pati i el dinar com qualsevol alumne. Va anar passant el temps sense cap notícia a l'institut fins que la direcció va decidir celebrar el vint-i-cinquè aniversari del centre. Per al colom era un dia qualsevol, un en què els nois i les noies se senten una mica més lliures i aprofiten el temps lliure d'estudis que els donen les activitats que s'organitzen al pati. El colom, encuriós per la manca de noves lliçons a les aules, va decidir baixar a buscar els alumnes i professors absents que l'impedien continuar el seu aprenentatge. Una esgarrifança li recorria tot el cos, fins a la punta de les ales només pensar en tota aquella gentada. El pati estava ben ple de persones que cantaven, ballaven, parlaven i discutien, però res d'això li semblava que fos didàctic. Així doncs, s'armà de coratge i baixà com un llampec fins a la base d'una de les torres centrals de l'institut, la torre de Terra, per tal d'enfrontar-se amb les seves pors i plantar cara al destí donant-se a conèixer per fi. I succeí que un petit marrec de primer veié el colom baixar i situar-se d'esquenes a ell. Potser producte del mal nom que tenen els

Marta Inarejos, 4t ESO E

coloms quant a contagi de malalties, o potser fruit de la malícia natural dels nens, va rebre un fort cop de peu al cap que l'impulsà fins al mur més proper i en xocar morí de forma sobtada. Entre la paret de maons i el terra quedaven les restes d'un ocell que havia estudiat més que no pas el nen que el matà, un simple colom que havia dedicat tot el seu temps a les explicacions d'un professor. És dir molt que pogués viure més de dotze anys i ell ja en portava vuit, i tots ells els havia dedicat a l'entorn de l'institut Marina.

I entre els dits dins un guant de la dona de la neteja s'esvaí la possibilitat de triomfar del colom, els seus somnis i totes les seves ambicions. Qui sap? Podria ser que el seu error hagués residir en creure que ell només era un ocell, que no pertanyia al món dels homes, potser això no tenia cabuda al seu cap i per aquest motiu s'amagava contínuament. Podria ser que no s'hagués cregut prou humà i no s'hagués adonat que realment era un colom amb ànima de nen.

Albert López
1r premi narració en català

Cáncer

Hundido en la oscuridad del tiempo,
deslumbra el blanco marfil en mi faz,
frío como el hielo más quebrado
que inmoviliza cualquier pesar.

Recuerdo de la última mirada
-sumergiendo en memoria y corazón-
sin poder saber quién era yo;
despedida que no olvidaré.

¿Por qué existe final del camino?
Desdichado destino, véncete.
Quiero terminar tal damnación.
Oh vida cruel, ¿qué va a ser de mí?

¡Qué tempranamente te marchaste!
Deniego tan atroz enfermedad.
Quiero terminar tal damnación.
Oh vida cruel, ¿qué va a ser de mí?

Persistiré por siempre a tu lado.
Nuestro futuro se encontrará.
No te preocupes, abuela.

Laia Lidón
2n premi poesia en castellà

Saray Martínez, 1r Batxillerat A

Fact or fiction

Twenty five years ago, I arrived in this small town and would change the life of everyone. We constructed a big building with a very complex structure consisting of three towers and an enormous cloister with different departments and classes: the High School. The town's people were very excited because now their children did not have to go to other towns to continue with their studies.

After opening the school, new students and teachers began classes with confidence. There was nothing that boded what would happen after... The first few months elapsed without any problems, except the usual problems that can happen in a school full of teenagers: fighting between friends, discussions between teachers and students, the occasional destruction of the material ... nothing that could not be solved.

The first year of this new school, was nearly ending and to celebrate this fact, the school decided to hold a party for all those wishing to attend. This new event was announced one month in advance and the problems began to emerge ...

A girl who was studying there, began spreading the rumor that something bad would happen that night at school and she asked no one attended this dinner. She made different posters that circulated around all the town to notify of this event ... she could not say exactly what would happen ... but she knew it.

When the expected night arrived, nobody paid any attention to the girl. All attending guests wore their best clothes. All students were playing and laughing while they were eating between teachers and parents who had wanted to attend. The school had also hired a music group and different shows. The school spent a lot of money so all went well ... It was not enough.

No one could help it, no one could have imagined... all possible exits were closed and people were held in there. Then everything started to burn ... the toilets, the towers, the departments ... and finally the room where the party was celebrated. Chaos gripped the situation, nobody knew what to do and people began to despair.

From a distance, they could hear the sirens of the fire engine ... but the fire was so close to people that they began to burn one by one... the firemen went so quickly how they could and when they finally reached the room, many had already died. They could save more than half. The days following the accident, no one could believe what had happened and they said that the school was haunted. All apologized to the girl who had warned that something bad would happen and closed the supposedly haunted school that made things disappear, and away to anyone who had not started the course there.

But, was the school haunted? It may be yes, or maybe not... but there is only one thing was sure, the souls of those who died, were trapped for eternity within the four walls. Years later, the Institute

Marina, was re-opened and today this room is still closed. No one knows exactly where the entry is because it was a kind of basement.

Nobody talks about the accident. Everyone has tried to forget. But the cries of those who were locked up there are heard from time to time. Nobody can hear it. Only me. Would you like to know why? Because I am the girl who warned the danger. I am the girl who nobody cared about. And I confess for the first time... that I am the girl who caused the fire. Ghostly cries haunt me. Why did I do it? I do not know. It was simply a desire for revenge for all the times I had been treated badly...

Two months ago I was diagnosed with schizophrenia very advanced... I do not know if my story is real or has only happened in my imagination. The only thing I know is that now the Marine Institute exists and this year is its twenty-five anniversary. To celebrate this fact, they will organize a party against similar to the beginning ... I hope that this story only exists in my imagination, because otherwise something bad will happen again... I know.

Ana Rosa González
1r premi narració en anglès

Mientras en mí usted viva

Yo, que con tan lisonjera palabra
os vendí el alma al no haberos podido
hablar y así manteneros conmigo,
albergo en un futuro esperanza.

Yo, que aun y haber quemado ya el alma,
mi error confío caiga en el olvido,
y que al recordaros cual nostálgico
su voz, su luz, me dirija a la calma.

Mientras en mí usted viva,
que mi corazón sano
recuerde esta premisa:

Que entre saludos vanos,
deseándoos buenos días
quise decir os amo.

Poemes en vida

Passa el temps de manera inexorable
i aquí escric jo els meus poemes en vida,
tement que la mort no tingui sortida
i hagi d'acabar fent d'adob d'un arbre.

Que em perdonin les ombres d'aquest carrer,
que aquí buscava jo del riu la riba
per trobar el lloc on el riu termina
i emprendre des d'allà el viatge darrer.

Que la darrera prova,
transparent com el vidre,
no em condemni a la soga.

I jauré sota el xiprer
que em negui tot aroma
i em faci tornar simple.

Albert López

1r premi poesia en castellà

2r premi poesia en català

Boig per tu

M'aixeco. Intento escollir, entre la poca roba de vestir que tinc a l'armari, què em posaré. La faldilla negra amb la brusa blava, potser? No. La faldilla negra amb la brusa blava, no. Poso la ràdio, cadena 105, i allà, em quedo atònita una estona, com sempre, esperant per si algú em dedica una cançó que mai no arriba.

Em dic Èlia, i, oh, genial, en unes hores tinc un sopar d'antics alumnes de l'IES Marina pel seu 25è aniversari... I sí, tindrè més arrugues i pesaré més, però clar, no tindrè una parella per mostrar.

A la meua vida no he tingut gaire sort amb els homes. Vaig tenir el primer nòvio a la tendra edat de deu anys, i em va deixar perquè no li vaig regalar un dels meus cromos, d'aquells que brillaven tant. Homes, què hi farem. Després d'això, va anar passant el temps, i no em va tornar a agradar ningú fins als meravellosos quinze anys. Era juny i estàvem al típic ball de final de curs. En Carles era un dels nois més populars i sol·licitats de l'institut i totes les noies (i quan dic totes m'incloc) estàvem boges per ell. Però jo, i les que no formàvem part de l'exclusiu grup de les noies més populars i boniques de l'institut, sabíem perfectament que no hi teníem res a fer. El ball era ple de parelles felices, i només es veien quatre noies mal comptades assegudes sense parella, entre les quals, no podia ser d'altra manera, jo era inclosa. De sobte, va sonar una cançó, una de les meves preferides de Shakira: *La Tortura*, on feia un duet amb un altre cantant que m'encanta: Alejandro Sanz. *La Tortura* és una d'aquelles

cançons que no tens ni idea de com ballar, però el cos et demana que et moguis. Mentre em sorprenia al bell mig de la pista fent un nul intent de moure la panxa igual que ho fa la Shakira, el "DJ" va anunciar un "canvi de parella" i va començar a sonar la millor cançó del món sencer: *Boig per Tu*, de Sau. Llavors tot va passar molt de pressa, van haver-hi empentes, trepitjades i, de sobte, em vaig trobar ballant amb en Carles. Només ens vam mirar als ulls durant dos segons, perquè després, de seguida tots dos vam abaixar el cap, però aquells dos segons van ser suficients perquè sentís com el cor m'anava a sortir d'un moment a l'altre del pit i perquè sentís com la cara se'm posava d'un color vermell com la sang per moments. Encara recordo la vengonya que sentia. Es va produir un silenci incòmode, així que va sortir a la llum el millor tema per a una conversa: el temps. I ja ens veieu, jo ballant amb l'amor de la meua vida, parlant de si creia que faria bo demà. Per desgràcia per a mi, la cançó no durava per sempre, i quan va acabar, cada un va tornar a fer la seva vida. Al cap d'una estona, vaig anar als lavabos, i tot just quan sortia, vaig escoltar com en Carles parlava sobre mi amb un amic seu. L'amic li preguntava si jo li agradava, i en aquell moment vaig témer que escoltessin el fort batec del meu cor. Però per un moment vaig pensar que havia decidit deixar de bategar quan ell va contestar-li que com volia que n'estigués enganxat, de la rareta de la classe... En el fons jo ja sabia que donaria aquella resposta, però no vaig poder evitar sortir corrents plorant com el que era, una nena de quinze anys amb el cor fet malbé. Després de tota aquella moguda, van arribar els desitjats divuit, i amb ells, va arribar també en Ricard. Amb ell vaig passar totes les meves millors experiències. Vam compartir pel·lícules, vam compartir llibres, vam compartir cançons... cançons que posàvem a tot volum perquè no

s'escoltés com... "estudiàvem". Va ser una època realment bona, fins que un dia em va dir el típic "hem de parlar", i es va presentar amb el seu "amic" Mario agafats de les mans. Suposo que ja sabeu com va anar la cosa. I tot i així, sí, potser vaig perdre un nòvio, però vaig guanyar un amic amb qui anar de compres. Després va haver-hi un altre gran canvi a la meua vida. La universitat. Vaig decidir prendre-m'ho amb calma, així que només intentaré recordar tres cançons i tres nois. La meua primera experiència a "la uni", va ser una mica *hippy*, i és que en Martí, era un noi raret, sí, però per això m'agradava tant. Sempre escoltàvem plegats la cançó *Stand by me*, de Ben E. King, i les seves rastes em feien pessigolles quan ell s'apropava amb la guitarra a cantar-me-la. Tenia moltes paranoies amb si hi havia vida o no fora de l'univers, però mireu, em feia riure tant, que vaig acabar boja per ell. Després va arribar en Joseph, un noi que va venir d'intercanvi. Amb ell vaig passar dels pantalons acampanats a les faldilles de volants i les bruses amb un botó descordat de més, i juro que quan érem junts, posàvem (a propòsit, tot sigui dit) tan forta la cançó *We will rock you*, de Queen, que ningú no gosava acostar-se a la porta de l'habitació. No penseu que érem males persones, però en Joseph no volia interrupcions mentre... "estudiàvem". Tot i així, les coses bones mai no duren per sempre, així que en Joseph va marxar tan ràpid com va venir. Poc després vaig conèixer en Pau, amb qui vaig compartir moments inoblidables. La nostra relació va ser tan especial, que després d'acabar els estudis, ens en vam anar a viure junts. Al principi, tot va anar molt bé, fins que al cap de tres anys, el molt llest em deixa per anar-se'n amb una barbie beneïda que podria

ser la seva filla. Van entrar-me moltes ganes que el món se m'empassés, però com que això era impossible, vaig decidir començar a treballar durant quatre mesos per a una companyia de creuers com a cambrera. Ja que no podia desaparèixer del mapa, com a mínim em mereixia un canvi d'aires.

Després de dos mesos treballant al creuer, va entrar a treballar com a socorrista de la piscina en Marco. Era un italià que només que et mirés amb aquells ulls blaus tan condemnadament macos, feia que tot el Pol-Nord es descongelés. Nit rere nit durant un mes sencer, vam estar ballant salsa plegats al ritme de Juan Luis Guerra. Però un bon dia, que havia decidit proposar-li que quan se'ns acabés el contracte vingués a viure amb mi, me'l vaig trobar a mig vestir sortint d'una de les habitacions del creuer. Vaig quedar-me terriblement derruïda, sentia que mai tindria sort amb els homes, que als 70 anys encara estaria soltera vivint amb vint-i-set gats com a única companyia. Aquella nit, però, no podia demanar-me-la lliure perquè era la nit que venia un mag molt famós a fer el seu espectacle i, per tant, hi hauria moltes taules per servir, així que, molt a contracor, i tot i que tingués ganes de morir-me, vaig haver d'anar a treballar. I, per si això fos poc, en una de les taules que em va tocar servir, endevineu qui vaig trobar-me? En Carles! Aquell xulo que va trencar-me el cor als quinze anys! Vaig fer com si res, com si no el conegués, tot i que em va costar una mica. Estava molt guapo, i sol! Havia canviat molt, d'ençà de l'últim cop que el vaig veure... Ell em mirava amb una cara estranya, però tot i així, no em va dir res. Quan va acabar l'espectacle i començava l'hora del ball, em va sorprendre no trobar-me en Marco, però millor, l'últim que em podia passar aquell dia era que, a sobre, vingués com si res. Vaig anar a un racó de la pista perquè no sabia on amagar-me, i de sobte, algú em parla: "Perdona, que ets l'Èlia?" "Sóc en Carles, de l'institut, que te'n recordes de mi?"

En aquells moments no vaig saber com reaccionar, així que, vaig optar per l'acció més madura possible: posar-me a plorar igual que vaig plorar aquella nit del ball. Li vaig explicar tot, que cap relació em sortia bé, que ningú em dedicaria mai cap cançó per la ràdio... I quan més ell em consolava, més plorava jo del contradictori que resultava que ell ara intentés reparar-me el cor. Quan em vaig quedar sense llàgrimes i sense paraules, el vaig mirar i el vaig besar com si el món s'acabés al dia següent. Quina resposta vaig obtenir? Que estava en aquell creuer de viatge de noces.

Per sort, el contracte dels quatre mesos es va acabar i vaig poder tornar a casa. I després de dos anys sense parella ni res semblant, aquí em trobo, en un sopar d'antics alumnes de l'institut d'aquí a una hora i mitja, sense saber què em posaré, i asseguda al sofà esperant una cançó dedicada que mai no arribarà.

Em dirigeixo un altre cop cap al meu armari. Al final, i després d'emprovar-me un milió de coses, em quedo amb la faldilla negra i la brusa blava. Quan m'estic acabant de vestir, sento una cosa que em sona molt: "... *Servil i acabat, boig per tu*". Estava sonant boig per tu a la ràdio!

Vaig anar corrents per pujar el volum, però ja s'havia acabat. L'interlocutor va donar veu a l'home que havia demanat la cançó perquè expliqués a qui la dedicava. Vaig quedar-me a escoltar-ho, sens dubte no seria per a mi, però volia saber qui era l'afortunada a qui li havien

dedicat *Boig per Tu*. La veu de l'home em sonava molt: Deia que aquesta cançó la dedicava a una noia a qui li va trencar el cor als quinze anys en un ball de l'institut. Pel que sembla, només li va dir al seu amic que no n'estava d'ella per quedar bé, però en realitat, n'estava bojament enamorat, i quan per fi va reunir tot el valor per dir-li el que sentia per ella, es va trobar que estava sortint amb un tal Ricard, cosa que li va estranyar, perquè tothom pensava que ell era gai. El cas és que no es van tornar a trobar fins molts anys després en un creuer. Ell estava de viatge de noces, i aquella nit va baixar a sopar sol perquè la seva dona no es trobava gaire bé. Ella va ser la seva cambrera, al principi no l'havia reconeguda, però després no va tenir-ne cap dubte, així que va anar a buscar-la. Quan se la va trobar, va explicar-li entre llàgrimes que no tenia gens de sort amb els homes, i després, li va plantar un petó immensament fort, al qual no va poder respondre. Tot i així, aquell petó li va despertar molts pensaments, molts records, moltes sensacions. Va anar a la seva habitació a parlar amb la seva dona, i se la va trobar al llit amb un italià d'ulls blaus. Després d'allò, l'home va buscar la seva antiga companya, però ja se li havia acabat el contracte i havia marxat. I com que no sabia com contactar amb ella, havia decidit dedicar-li aquesta cançó a la ràdio, que segur que l'escoltaria. I així, tal qual, l'home va acomiadar-se dient: Èlia; sento tot el que va passar. Sempre he estat enamorat de tu i sempre ho estaré. Vull veure't aquesta nit al sopar d'antics alumnes de l'IES Marina, si us plau, estic... estic *boig per tu*.

Fins a aquesta nit. Carles.

I jo, que encara no sabia si estava desperta o somiant, vaig dir: *Fins a aquesta nit*.

Sara Durán
2n premi narració en català

Tu étais...

Tu étais assit à côté de moi
 Je souriais comme toi
 On avait peur de se regarder
 Mais au même temps, on voulait
 s'embrasser.
 Il commençait à faire nuit
 Je sentais la douce pluie
 Elle ne mouillait pas assez
 Ça rafraichissait.
 Tu tremblais, mais il ne faisait pas froid,
 Je ne voulais pas que tu t'enrhumes
 J'enlevais ma chemise
 pour te protéger de la brise
 J'ai vu ton reflet dans l'eau
 Et la couleur bleue de tes yeux m'a
 hypnotisé
 Je ne pouvais pas bouger mais.....mes lèvres ont parlé
 Elles ont dit ce que tu voulais écouter:
 - Je regrette ne pas t'avoir connu avant
 Ça faisait longtemps que je t'attendais
 Je ne te connaissais pas encore et tu me manquais
 Il y avait un vide en moi que tu as rempli, merci

Samuel Gutiérrez, 1r ESO D

Leticia Piña
1r premi poesia en francès

Un café

Desde que quedaron en la cafetería de la esquina, tras reencontrarse el día de la reunión de ex alumnos del Instituto Marina de La Llagosta, con motivo de la celebración del vigésimo quinto aniversario de su fundación, no podían dejar de recordar viejas anécdotas, algunos hechos todavía presentes y otros que creían ya caídos en el olvido, tanto de la propia memoria como de la ajena. Era inevitable, pues, que la conversación se alargara durante horas e incluso que se llegara a hablar de las relaciones sentimentales que les había ocupado todos estos años.

-No me lo puedo creer ¿Desde que salimos del I.E.S. Marina no has podido encontrar pareja estable? Espero que no sea porque has dejado de luchar por ello. ¿No sueñas con encontrar al amor verdadero, como cuando éramos unos chiquillos?

-Por supuesto que no, ahora que estoy al fin en mis cabales y no soy el crío que solía ser, he aprendido que el amor no existe. Ambos sabemos que no es más que química y quizá una predisposición natural a estar en pareja, claramente ligada al sexo.

-Eso es porque no te has enamorado jamás, ¿o me equivoco? Mira vamos a jugar a un juego, tu tan solo imagínate la situación que te expongo, aunque sepas de un principio que es una mera fantasía. Piensa en lo que te diré como si de tu propia vida se tratara y trata de hacer de ello una idea mental, que no real, en tu cabeza.

-De acuerdo, pero no esperes gran cosa, no pienso cambiar de parecer tan sólo porque tú inventes ahora el ideal de una vida feliz y plena...

-No pretendo hacerte cambiar de idea, tan solo que reflexiones. Imagina por un instante una chica. No una cualquiera, sino una mujer realmente especial. Todavía no la conoces y sin embargo ya sueñas con ella. Piensas en la posibilidad de que hubiera sido incluso una vieja compañera de nuestro instituto, un antiguo amorío que no funcionó y con el tiempo quedó abandonado. Su carácter es inexplicable, misterioso, con un aire salvaje que despierta tu nublada mente. Físicamente es ideal, que no perfecta, lo que conlleva algunas imperfecciones que te enloquecen todavía más. Un día, mientras hablamos, la ves llegar, impasible. Parece que ni siquiera se ha fijado en ti, pero desde luego, hace que nazca cierta curiosidad en tu interior. El mundo a tu alrededor se desvanece y en ese momento

Rosa M. Florensa, 4t ESO B

tiempo y eternidad juegan a ser uno solo. Camina, y ves sus largos cabellos mecerse al compás de sus caderas formando en su movimiento una armonía idílica. Te acercas y entablas conversación, breve, porque te inspira algo de pavor el sentimiento de rechazo. Ella te mira, te sonrío, y tú acabas por contarle un chiste relacionado con el café que no tiene gracia alguna. Te das cuenta de ello y por alguna inexplicable razón te entristeces. Entonces te dice que debe marcharse y lo hace sin vacilar. Te paras a pensar en qué debiste haber hecho mal para lograr esa reacción por su parte y repasas cada instante en tu cabeza como si lo tuvieras filmado o impreso en el cerebro. Quieres otra oportunidad, así que vas cada día al mismo lugar, a la misma hora por tal de encontrarla. El tiempo se distorsiona, cambia y los segundos toman vida, se alargan, se contraen...Y ella no aparece. Tomas el camino a tu casa tras haber esperado sin éxito a que la lluvia y las nubes apaciguaran, sales corriendo sin ver nada por culpa de las finas gotas que caen sobre tus ojos. Y en el centro del huracán encuentras la calma. Allí esta ella, de pie bajo un paraguas, esperando la llegada de un taxi. Decides armarte de valor, deseas hacer de ese momento tu mayor gesta y le pides poder compartir viaje. Ella acepta y vuelve a sonrío. Pasáis largas conversaciones que esta vez tienen sentido, entabláis relación cordial, os saludáis, os decís un adiós entre fugaces sonrisas que suena a hasta pronto. Y del bolsillo sacas su número de teléfono, anotado en un papel amarillento, quizá reciclable, que huele a tu fruta favorita...

-Ya no hace falta que sigas, sabes que me acabas de describir un imposible, un cuento, una falacia, una utopía. Vamos a dejarlo ya, por favor. Debo irme, me esperan para cenar.

Salió del local y siguió pensando en la conversación anterior. No había estado enamorado desde que iba al instituto, y de eso ya hace una veintena de años. Él ya no creía en el amor, ahora ya no. Tras el que fuera ya el decimotercero "es imposible", se percató de que comenzaba a llover. No le prestó

más que la atención necesaria al agua y partió como el rayo a su hogar. Por el camino repasaba la imagen mental que hizo de ella, seguida siempre de: "¿Cómo voy yo a enamorarme?".

Descansando ya en su cama comenzó a recordarla, tal como él la había imaginado. Ella era capaz con una sola mirada de derrumbar su mundo. Y la pensó en ese instante y todos los que vinieron detrás. La imaginó, durante tantas horas que no pudo aguantar más despierto, y entonces la soñó.

Y entre sueños musitaba algunas palabras repetidamente, como si de una pegadiza tonada se tratase, y entre dientes decía:

-"No es posible...Tú eres imposible..."

Acercándose el día, despertó de manera súbita y, sin abrir los ojos, llegaron hasta sus labios dos dulces y felices palabras que creía ya olvidadas y tras un breve recuerdo de alguien que nunca existió, otorgó vida a sus sueños dejando ir el aire entre sus dientes, liberándolos de la prisión de sus labios y diciendo al fin:

-Te amo...

Albert López
2n premi narració en castellà

Plenilunio

Cuando bajó del último tren quedó quieto unos segundos antes de echar a andar hacia el pequeño pueblo. Olfateó el aire, miró en derredor varias veces a través de la oscuridad, no se sentía seguro, pero aún así, caminó. Era ya noche cerrada y el frío calaba los huesos, pero aún así anduvo lento mirando el pintoresco paisaje que se le presentaba a su alrededor y preguntándose de dónde venía su inquietud.

Enfundado de silencio y oscuridad se encontraba, en una acera, varias naves industriales, en la otra, un solar abandonado, y, un poco más adelante, un extraño edificio de tres torres redondas, todo de ladrillo y con pequeñas oberturas a modo de ventanas, todo encerrado en un cuadrado también de ladrillo en su mayor parte. Nunca hubiera imaginado que era un instituto, a decir verdad, casi

parecía algún tipo de monumento arquitectónico. Más adelante se extendía la pequeña población que, a esas horas, ya dormía plácidamente en sus mullidas camas sin atisbar la más mínima sospecha del peligro que suponía que él estuviera allí.

Se empezó a encontrar mal, no debía quedarle mucho antes de su transformación. Su cabeza daba vueltas y empezaba a mezclar la realidad con su imaginación desbocada. Tenía la boca

resaca, las manos sudorosas, su cuerpo, cansado, pese a que no sentía el frío empezaba a convulsionar. Tuvo que parar unos segundos para controlarse. ¿Cuánto faltaba para la medianoche? ¿Llegaría a tiempo? ¿Por qué había sido tan idiota de quedar esa noche y a esa hora con aquella enigmática profesora? ¿Solo por la promesa de que tenía una solución, porque le gustaba tentar a la suerte o porque ella le encantaba?

Su corazón se detuvo en seco de repente, algo perturbaba el silencio, ese silencio nocturno que desde hacía meses había hecho suyo. Era solo un estúpido gato en su paseo de media noche. Tenía que dejar de asustarse así o no llegaría a viejo... o quizá ya no envejecería nunca. Rió ante esta idea, pero al pronto su conciencia le hizo callar al recordar los daños que había causado últimamente. Recordó los despertares en sitios extraños, sin acordarse del más ínfimo detalle de lo ocurrido, a veces las ropas rasgadas, otras las manos llenas de sangre, pero siempre el dolor lacerante que dominaba su cuerpo y no le dejaba moverse hasta pasados unos minutos, pero lo que más le pesaba era su conciencia, que siempre le dejaba con la sensación de haber hecho algo malo. Por eso había venido hasta aquí, por eso había salido otra noche de plenilunio, por la promesa de que las extrañas transformaciones y las noches en blanco podían desaparecer. Pero no su nueva personalidad, que le había llevado a una nueva vida, en la que la profesora era el centro.

Llegó al lugar indicado, una trampilla al lado de la puerta principal y... esperó. Durante unos minutos se quedó completamente quieto, aguzando el oído, al principio sólo escucho su cálida respiración, luego el viento que agitaba las hojas y, más tarde unas risas jóvenes y despreocupadas no muy lejos de allí.

Sintió un escalofrío. Si el Profesor no se daba prisa en aparecer esas inocentes risas serían,

probablemente, sus próximas víctimas. Algo chirrió a sus espaldas. Otro vuelco al corazón. Solo era la trampilla. Estúpido idiota asustadizo, pensó mientras una tenue luz asomaba desde las entrañas del instituto acompañada de unos ojos gris ceniza, enmarcados en un pálido rostro, que conferían a su dueña el aspecto de alguien enfermo. No hicieron falta gestos ni palabras, rápidamente, el individuo asustadizo entró por la trampilla y siguió la débil luz a través del pasillo. Mientras andaba pensó que no debía quedar mucho para las doce de la noche y que sería más que conveniente avisar a la joven profesora sobre el riesgo que corría si se quedaba junto a él una vez transformado. No sabía cómo empezar a decírselo, nunca se le había dado bien hablar con la gente, a decir verdad hasta hace unos meses, no hablaba con nadie, solo con ella era capaz de expresarse, porque era una persona magnífica que le cautivaba con todo su ser y lo dominaba a su

antojo, él lo sabía e incluso le gustaba. Era un hombre solitario, que una noche de luna llena estuvo en la hora y el lugar equivocado, o acertado, aún no lo había decidido. Desde ese día su vida había resultado un frenesí, una locura que no creyó que pudiera vivir a su edad, convivía con la sensación de ser perseguido y, con la adrenalina que eso le proporcionaba. Aún no estaba seguro de que le pasaba exactamente, solo sabía que tenía noches enteras de lagunas, y que sentía una especie de remordimientos que le

incomodaban bastante, porque no sabía a qué eran debidos exactamente. Por lo demás, estaba encantado con su nueva condición, era una persona totalmente nueva, más joven y fuerte, mucho más ágil e inteligente, rápido y con los sentidos sumamente desarrollados. Todo esto le permitía vivir a su aire, ser completamente libre y hacer lo que quisiera en cada momento. No necesitaba apenas dormir, ni comer, ni siquiera sentía el frío o el calor. Pero lo más importante era que la había conocido a ella, la mujer más bella del universo, por quién daría su vida.

La esbelta figura de la profesora se erguía, a unos pasos por delante, perfectamente equilibrada y firme. Mientras pensaba en lo sumamente atractiva que le resultaba la profesora esta se giró y con su sonrisa encantadora le dijo que ya habían llegado. La sala era como la de un hospital y estaba tan limpia como si lo fuera. Los azulejos blancos de las paredes refulgían junto con el acero inoxidable de los armarios y demás artilugios que descansaban listos para lo que parecía ser una intervención quirúrgica. Se asustó y miró de soslayo a esa cara de ángel que le había robado el corazón, esta río exageradamente haciendo que su morena melena se moviera en perfecta sincronía con su melódica risa.

-¿Es que me tienes miedo?- Dijo despreocupadamente mientras se movía entre las mesas y la camilla de la sala. “Sí”, quiso contestar, pero otra vez ella le había robado hasta el aliento.-Para ser un hombre lobo eres bastante cobarde... ¿Sabes que en tus salidas nocturnas has estado ocasionando graves problemas no? Los de tu especie no deberían existir...- Mientras decía esto lo agarró con una fuerza sobrehumana y lo puso sobre la camilla de metal. – No tenéis ningún tipo de control, sois animales salvajes...- Acarició su

rostro, dejándolo extasiado por su belleza y su sensualidad, y apretó las correas de cuero sobre su cuerpo.- Deberíais dejar paso a otras especies mucho más civilizadas e inteligentes...Especies como la mía.

¿Qué estaba diciendo? ¿A qué estaba jugando? No entendía nada, pero le daba igual, porque allí estaba ella y le daba igual lo que pasara, porque ahora su hermosura dominaba todo su ser, o casi... ya que su cuerpo empezó a convulsionar, su parte salvaje estaba a punto de emerger, se iba a convertir en hombre lobo. Miró desesperado a la mujer pero está ya no le prestaba atención, estaba preparando una jeringuilla. ¡Su remedio! Iba a curarle, y entonces podría estar para siempre con ella, porque ya no debería temer el hacerle daño. Pero ella tenía una mirada expectante, estaba excitada de emoción, y lo último que le dijo fue...

-¿Sabes lo que hay que hacer para llegar a ser un verdadero vampiro como yo?- ¿Un vampiro? ¿Qué decía? Se había vuelto loca, y lo peor es que ya no podía ayudarla, su cuerpo ya se había llenado de pelo y sus ropas empezaban a rasgarse, ya lo veía todo nublado, pero pudo distinguir como la perfecta silueta de la que consideraba su mejor amiga se le acercaba y le susurraba: Matar a un hombre lobo transformado, es como un ritual de iniciación, así demuestras fidelidad a tu raza... Lo siento, querido, pero te he mentado, y ya es demasiado tarde para ti.

Clavo la jeringuilla en la peluda piel del hombre y este solo sintió un dolor horrible, como si su sangre fuera fuego que le quemara las entrañas antes de morir.

Más tarde una hermosa mujer emergía desde las tinieblas de un instituto con su misión cumplida.

Lara Morcillo
1r premi narració en castellà

Inferioritat

Molts problemes a la teva vida,
no saps què fer i et sents inferior,
però el pitjor és que ningú t'ajuda.

Família, és aquella en qui confies?
Pot ser aquella que et mostra afecte?
Arribes a casa i és un infern,
pres al no poder sortir d'allà.

Amics, són aquells que et comprendran?
Són aquells que estan al teu costat?
Favors sense rebre res a canvi.
No queden llàgrimes que vessar.

Sempre infravalorat,
Insults, menyspreus, t'enfoneses.
Quan seràs feliç?
Ja no vols viure més.

Al final tot t'ho creus,
l'autoestima per terra.
Quina és la solució?
No vols seguir així...

Dolor i més dolor,
no t'estimes ni tu.
Has d'aprendre a patir!

Joana Villalba, 1r ESO D

Laia Lidón
1r premi poesia en català

The janitor

I'm going to tell you a story, a story that happened to my friend and me. I remember that it was about eight pm when I realized that I had to study for an English exam that I had the next day but I didn't have the book, so I phoned my friend Ben to come with me. When we arrived I saw the new janitor. He opened the door for us, we went to the lockers to get my book and suddenly I felt that everything was going to go bad.

The lights went out, the janitor had disappeared and it looked like we were the only ones in the Marina. I felt very afraid and Ben said:

- The janitor has gone. What we can do now?

- We can go to look for him. – I said.

Ben agreed, so we went to the fire tower. We went up all the floors and when we arrived to the top we saw that the F-41's door was open. We came in to and we listened some noise coming from the classroom. I lit the class with the mobile phone's light and we saw the janitor closing the other door and going to the lift. We entered inside but it was different from the class we had seen that morning. Now, the class was dirty and there were cobwebs on the walls. Ben told me to go down and met the janitor there. We came down and unfortunately we saw the janitor going to the earth tower, so I said:

- If we don't want to lose the janitor again, we'll have to separate. Ok? I'll go up and you wait here.

- Mmm... Ok. – Said Ben.

Then, I was going up and while I heard the janitor's keys. When I arrived to the top I saw him crossing the gangplank towards the air tower so I followed him. I entered in the biology laboratory and it was like the other class, they had a mysterious aspect.

I crossed the gangplank and I saw the Piet Mondrian's door opened so I entered in. When I was there I heard the janitor talking with somebody and, I don't know why but I hid under a table. He was talking on the phone and he said:

- I don't have it yet, give five minutes, please.

I wondered what he was searching for, but then he started looking under the tables so, before he found me I ran to look for Ben. When I came down I didn't see Ben anywhere, so I called Ben's mobile but I didn't have an answer. I felt very worried. Suddenly I thought that Ben would be in the canteen and I went there. The door was closed so I thought that I might go to the Agora, but when I turned back I saw the janitor coming to me. I began to run to avoid the janitor who shouted me:

- Stop girl! I want to help you!

I didn't believe him so I kept running until I crashed with something. That something was Ben that had heard the janitor shouting and had come to see what was happening. The janitor came to us and I said to Ben that we had to run; I stuttered some senseless things when Ben started laughing. I looked at him surprised and he explained to me:

Carlos González, 1r Batxillerat A

- While you were upstairs I found the janitor's wife and she told me that he had lost his wedding ring so he was looking for it.

- And why is the school so dirty? - I asked. - There are cobwebs!

- Don't you remember? – Laughs Ben – Tomorrow is Halloween and the school has been decorated.

I was very surprised and I said to the janitor:

- Sorry, I have too much imagination. Have you found your wedding ring?- Yes, I have. - He said. – It was next to the canteen's door.

I felt very embarrassed and I didn't know what to say, I had thought that the janitor wanted to kill us.

- Ok. – Said Ben – We have to go home, tomorrow we have an exam.

- Oh no! I had completely forgotten the English exam!

And that's my story. I have to say that I didn't fail the exam because the teacher didn't come the next day. You know, I'm a lucky girl. Anyhow I won't forget that night at high school, never.

Melani Álvarez
2n premi narració en anglès

(UN REGAL) ...AMB DEDICATÒRIA POÈTICA:

5 lustres i 1 poesia

Aquesta és una poesia per explicar:

Un terreny sense edificar.

Una idea de progrés.

Un futur molt especial.

Tres torres altes i fortes

Un institut formaran.

Alumnes de tot el poble

A aquest Institut arribaran

Amb somnis i esperances

Vindran a aprendre i a ensenyar.

IES MARINA es dirà...

Cinc lustres portes esperant

Que algú, desesperat,

Et faci una poesia de qualitat.

Ai! com has canviat...

Aquest el meu últim any

Una poesia et devia

Ja que tu estàs aquí

Dia rere dia...

David Lozano
1r premi poesia en català
Categoria B

25 anys

25 anys IES Marina

25 anys de professors, amics i companys

25 anys d'alumnes futurs ciutadans

25 anys, 25 anys, 25 anys

25 anys de torres, àgora i claustre

25 anys de terra, aire i foc

25 anys d'aules, cadires i taules

25 anys, 25 anys, 25 anys

25 anys de nois i noies

25 anys de matèries, estudis, lliçons

25 anys de constància, paciència, il·lusions

25 anys, 25 anys, 25 anys

25 anys, 25 anys, 25 anys 25 anys, 25 anys, 25 anys

25 anys, 25 anys, 25 anys 25 anys, 25 anys, 25 anys

25 anys, 25 anys, 25 anys 25 anys, 25 anys, 25 anys

Hi col·laboren:

AJUNTAMENT DE LA LLAGOSTA

AMPA DE L'INSTITUT MARINA
